

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Yeni Ekonomi Programı” sosyal yıkım programıdır!

Seçimleri etkilemesin diye erteledikleri birçok saldırı bu programla hayata geçirilecek. Kıdem tazminatının gaspında somut adımlar atılıyor, emekçilerin sırtındaki vergi yükü katmerleniyor, emeklilik “Zorunlu BES” adı altında tümüyle ortadan kaldırılıyor.

Açıklanan programda yer alan başlıklar, ilk elden emekçileri kandırmak için süslü laflarla ortaya konulanlar. Program hayata geçirildiğinde, yıkımın boyutları daha net ortaya çıkacaktır.

s.7

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 16
19 Nisan 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak42.net

AKP-saray rejiminin yıkım saldırısını püskürtmek için

1 Mayıs'ta alanlara!

3

Emperyalist sermayeden çaresizce para dileniyorlar

Emperyalist efendileri teskin etmek adına adımlar atarken, “yerli ve milli” sermaye ile kenetlenerek işçi sınıfına ve emekçilere savaş ilan ettiler.

6

Savaşın rantını zenginler yer, bedelini yoksullar öder!

Şovenizm, bundan siyasal ve ekonomik olarak beslenenleri kazandırıyor. Bu tuzağa düşen yoksullar, halklar arasındaki düşmanlığa alet olmakla kalıyor.

18

Diktatör yıkıldı, cuntaya karşı mücadele devam ediyor

Sudanlıların “üçüncü devrim” diye tanımladıkları halk isyanı 30 yıldır işbaşında olan dinci/faşist diktatör Ömer el Beşir'i devirdi.

AKP-saray rejiminin yıkım saldırısını püskürtmek için 1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, ön günlerinde gündeme gelen yıkım saldırısına karşı "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" şiarının yükseltildiği bir gün olabilmelidir. Yani sıra demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesine, emperyalist saldırganlık ve savaflara, kardeş Kürt halkına yönelik saldırganlığa dur denilmelidir.

AKP-saray rejimi krizin derinleşmesiyle her zamankinden daha çok emperyalist sermayeye muhtaç duruma düşmüş bulunuyor. Emperyalist-siyonist güçlerin imalatı olan bu iktidar, miadını uzatabilmek için de onlara yaslanmak zorundadır. Bu uğurda vereceği her tavizin ise karbarık bir faturası olacaktır. Artık sorun bu faturanın emekçilere nasıl ödeteleceğidir.

Büyük saldırıları seçim sonrasına erteleyen din bezirganı iktidar, yaşadığı sersemletici hezimete rağmen zam furyasını başlattı. Zira hem yerli hem yabancı sermayeye sadakatini bir kez daha ispatlaması gerekiyor. Büyük saldırıyı başlatmak için geri sayım başlamış bulunuyor.

Bütün kapitalist sömürücülerin uzun bir dönemdir öncelikli talebi kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesidir. Bu hakkın gaspı için yıllardır nabız yoklayan Tayyip Erdoğan AKP'si ile faşist ortağı MHP, bu hamleyi gerçekleştirebilmek için koşulların olgunlaştığına karar vermiş görünüyor. Seçim oyunu geride kaldığı için büyük bir pervasızlıkla kapitalistlerin dört gözle bekledikleri bu adımı atmaya hazırlanıyor.

Topun ağzında kıdem tazminatı olsa da, saldırı furyası bunun çok ötesinde bir kapsama sahip. Washington'da bulunan sarayın damadı Berat Albayrak, IMF ile Dünya Bankası'nın şeflerinin huzurunda krizden çıkış yolu arıyor. İlerici ekonomistlerin aylar öncesinde belirttiği gibi,

IMF kapısını arşınıyor.

Emperyalist finans tekellerini Türkiye'ye davet eden Berat Albayrak, sıcak para akışını sağlamak çabasında. Zaten dışa bağımlı olan Türkiye kapitalizmini gırtlığına kadar borca batıran AKP-saray rejimi, 450 milyar doları aşan borcu döndürebilmek için yeni borçlar peşinde koşuyor.

Dinci faşist iktidar umudunu finans tekellerine bağlamış durumda. Ancak bu kan emicilerin sıcak parayı Türkiye'ye akıtmaları için taleplerinin yerine getirilmesi gerekiyor. Zira finans merkezleri ancak yüksek kazanç ve kesin güvence verildiği koşullarda sıcak para musluğu açıyorlar.

IMF-Dünya Bankası reçeteleriyle krizden çıkışın işçi sınıfı ve emekçiler için anlamı; işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin ve zorbalığın daha da boyutlanması, çalışma koşullarının olabildiğince ağırlaştırılmasıdır.

AKP-MHP koalisyonunun sergilediği pervasızlık işçi sınıfının bilinç, örgütlenme ve eylem alanlarındaki zayıflığından güç alıyor. Bu gericilerin yaydığı dinci-şoven propaganda zehrinin hâlâ işçilerin zihnini bulandırabilmesi, en azından şimdilik işlerini kolaylaştırıyor.

Bu gidişatı tersine çevirmek için işçi sınıfının hem çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek uğruna mücadele etmesi hem de onurunu ve geleceğini savunabilmesi gerekiyor.

Sadece tek tek kapitalistlere karşı değil, sermayeye karşı topyekûn bir direniş zorunludur. Sermayeye karşı direniş aynı zamanda, onun siyasi iktidarına, yani AKP-MHP koalisyonuna karşı direniştir. İşçi sınıfı ve emekçileri hedef alan bugünkü sosyal yıkım saldırılarının planlayıcısı ve uygulayıcısı, sermayenin "vurucu gücü" olan bu iktidardır.

Washington'a gitmeden önce 10 Nisan'da "reform" adı altında yeni saldırıların startını veren sarayın bakanı, emperyalist efendileriyle ayrıntıları karara bağlamaya çalışıyor. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, ön günlerinde gündeme gelen bu yıkım saldırısına karşı "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" şiarının yükseltildiği bir gün olabilmelidir. Yani sıra demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesine, emperyalist saldırganlık ve savaflara, kardeş Kürt halkına yönelik saldırganlığa dur denilmelidir.

Bu saldırılara karşı meşru militan mücadelenin örgütlenmesinde sınıf devrimcileri başta olmak üzere, ilerici devrimci güçler ile sınıfın ileri öncü kesimlerine büyük bir sorumluluk düşmektedir. Saldırının sınıfsal özünü, ekonomik, siyasal, sosyal hedeflerini ortaya koymak, bunu büyük bir pervasızlıkla hayata geçirmenin adımlarını atan din bezirganı iktidarı teşhir etmek ve buna karşı birleşik örgütlü mücadelenin örülmesini sağlamak için seferber olunmalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/16 * 19 Nisan 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Sermaye cephesi, Erdoğan AKP'si ve düzen muhalefeti, krize "çözüm" arıyor...

İçeride işçi sınıfına savaş ilanı, dışarıda para dilenme!

AKP iktidarının "İstanbul'u kazanma" histerisi sürerken, Türkiye kapitalizmi çok yönlü bir kriz içinde debeleniyor. İşçi sınıfının kendi canını kurtarma, burjuvazinin de sermayesini kurtarma derdine düştüğü krizde oldukça vahim bir tablo göze çarpıyor. İktidarın temel açmazlarının başında, Türkiye kapitalizminin özellikle 16 yıllık AKP döneminde daha da bağımlı hale geldiği emperyalist sermayenin ülkeye yeterince akmaması geliyor. Bunun gerisinde Erdoğan AKP'sinin daha da ağırlaştırdığı Türkiye kapitalizminin yapısal bunalımı ile emperyalist kapitalizmin dünya çapında yaşadığı gelişmeler var. Emperyalist kapitalizmin ihtiyaçlarına kendisini uydurmak dışında bir şansı olmayan AKP iktidarı, krize çözüm arayışında da yoğun bir haftayı geride bıraktı. Albayrak "reform" adı altındaki sosyal yıkım paketini açıkladı ve ardından emperyalist sermayenin onayını almak için ABD'ye uçtu. Bu seyahatten yansıyanlar, AKP iktidarının ve sermaye cephesinin, krize çözüm konusundaki çaresizliğini ve emperyalist kapitalizme bağımlılığını yeniden ortaya serdi.

EMPERYALİST SERMAYE KARŞISINDA ÇARESİZCE PARA DİLENME

Bu noktaya nasıl gelindi? 2018 Mart'ından bu yana ekonomide dibe batış başlamıştı. Bu yöndeki sinyallerin başında, 16 yıllık "büyüme hikayesi"nin kaynaklarından biri olan yabancı sermaye akımının keskin bir şekilde düşmesi geliyordu. AKP şefi Erdoğan'ın öve öve bitiremediği bu "ekonomik büyüme", emperyalizmin doğrudan yatırıma akan sermayesine, spekülasyon değerlere akan "sıcak para"sına ve çok düşük faizlerle alınan kredilere dayanıyordu. 2001 krizi sonrası IMF politikalarının hayata geçirilmesi, sömürü zincirlerinin sıkılmasıyla işçi sınıfının daha fazla köleleştirilmesi emperyalist tekellere ve yerli işbirlikçisi sermayeye cazip bir ortam sundu. Ekonomide bu temel üzerinde, ama emperyalizme daha da bağımlı hale gelme pahasına yüksek büyüme seviyelerine ulaşıldı. İç ve dış borçlar AKP iktidarı döneminde katlandıkça katlandı.

Bu bağımlılık üzerinde palazlanan "yerli ve milli" burjuvazi ile onun hizmetkarı AKP iktidarı, emperyalizmin ülkeye

akıttığı paranın kesilmesi ve uluslararası konjonktür nedeniyle ucuz kredi imkanlarının sona ermesi ile karşı karşıya kalınca, bu durum ödemeler dengesine çarpıcı bir şekilde yansdı. Açığı kapatmak için kayıt dışı para aktarımı gerçekleşti, Merkez Bankası'nın rezervleri eritildi vb, vb... Ancak alınan hiçbir önlemin sorunları çözmesi mümkün değildi.

Yıllardır yapısal sorunlarla boğuşan, tırmanan borçları yeni borçlarla çeviren Türkiye kapitalizminin ne denli kırılgan olduğu, bir krizin kapıda beklediği bizzat burjuva ekonomistler tarafından dile getiriliyordu. Emperyalist cephede yaşanan gelişmeler ve Türkiye'nin efendisiyle yaşadığı sorunlar üzerinden bu kırılganlık daha da arttı.

Bu çarpıcı tablo, Erdoğan'ın her şeyini borçlu olduğu "dış güçler"e efelenmesinin gerçek anlamını da dışa vuruyor. Zira her efelenme, sözde "hedef alınan" emperyalist finans kuruluşlarına/piyasalara bağlılık gösterisiyle, daha fazla destek temennisi ve para dilenmelerle tamamlanıyor. 24 Haziran seçimleri sonrasında damat Albayrak, 2018 Eylül'ünde açıkladığı YEP ile işbirlikçi büyük sermayeye ve onların dayandığı batılı emperyalistlere bir nebze güven vermedi ama amaçlamıştı. IMF direktiflerine paralel hazırlanan YEP'i, Merkez Bankası'nın faizleri beklentilerin de üzerinde arttırması tamamlamış ve piyasaya güven verilmişti. O günden bu yana zayıflayan güveni tazelemek seçim gecesi Erdoğan'a, sonra da "reform programı"yla Albayrak'a düş-

tü. YEP'e paralel son açıklanan "yapısal dönüşüm adımları"yla ve Washington ziyaretiyle amaçlanan buydu.

Programı açıkladıktan sonra Washington'da para babalarının huzuruna çıkan Albayrak, Türkiye kapitalizminin emperyalist sermayeye ne denli bağımlı olduğunu, çaresizce para dilenerek bir kez daha gözler önüne serdi. Damat bakan, IMF-Dünya Bankası Bahar Toplantıları kapsamında, JP Morgan adlı emperyalist finans kuruluşunun düzenlediği toplantıya katıldı. Oysa, JP Morgan bizzat Erdoğan'ın hedefi olmuştur. Seçimler öncesinde asalak finans sermayesi için hazırladığı bir bilgi notunun TL karşısında dövizde yapay yükselişe yol açtığı iddiasıyla JP Morgan hakkında BDDK ve SPK tarafından inceleme başlatılmıştı. Böyle bir finans kuruluşunun toplantısına katılmak emperyalizme kölece bağımlılığın bir itirafı oldu.

Yabancı sermayedarlar ve ekonomistler, Albayrak'ın "Yapısal Dönüşüm Adımları" başlıklı sunumunu "şaka mı yapıyor" gibi tepkilerle karşıladılar ve krize çözüm noktasında zayıf buldular. Sunumun ardından dövizde son haftaların en hızlı tırmanışı yaşandı. Bu hareketlilik, Albayrak'ın uluslararası sermayeye güven veremediğine işaret etti.

Albayrak'ın söz konusu toplantıdaki başarısızlığı, efendilerine yaranma çabalarını boşa düşürmedi. "Yerli ve milli" söylemlerini bir kenara bırakıp, gerçek çıkarlarına ve hizmet sunduğu sermayenin karlarına odaklanan Albayrak,

emperyalist sermayeyle görüşmelerine önce G20 zirvesinde, ardından da efendi Trump'ın huzurunda devam etti. Yanı sıra siyonizme tam hizmet sunan Trump'ın damadı Jared Kushner, ticaret bakanı Steve Mnuchin ve Amerikan emperyalizminin temsilcileriyle görüştü. S-400 gündemiyle krizi su yüzüne çıkan ABD-Türkiye ilişkilerini onarmaya çalışan Albayrak, görüşmeler sonrasında "Bugüne kadarki en başarılı görüşmeleri gerçekleştirdiğini" ileri sürdü.

İÇERİDE SERMAYE CEPHESİYLE İŞÇİ SINIFINA KARŞI KENETLENDİLER

Dışarıda emperyalist efendileri teskin etmek adına bu adımlar atılırken, zayıf bulunan "yapısal dönüşüm" başlıklı acı reçete, Türkiye'deki tüm "yerli ve milli" sermaye cephesi için umut oldu. Türk burjuvazisi, Washington ziyaretinin hemen öncesinde basına sunulan programı "tam destek" ve övgüyle karşıladı. Bugüne kadar "yapısal reform" diye çırpınan ve kendi beklentilerine uyumlu hale getirmek için AKP'ye "üstü kapalı" eleştirilerde bulunan TUSİAD, bu kez eleştirilerini, "sıkı para ve maliye politikası, kurumların bağımsızlığının güçlendirilmesi" dileğiyle sınırlı tuttu ve asıl olarak desteğini açıkladı. MÜSİAD'dan ASKON'a ve TİM'e, ticaret odalarından borsalarına, tümü de sosyal yıkım programını övmek için adeta yarışa tutuştular.

Sermaye cephesinin bu yekpare tutumu boşuna değildir. "Yapısal dönüşüm adımları" adlı programla işçi sınıfının elinde kalan kazanımları da gasp etme hedefini açıklayan AKP iktidarı, böylece sermayenin "reform" beklentisine karşılık vermiş ve tam desteklerini almıştır.

İşçi sınıfı hem hayat pahalılığına hem de kölece çalışma koşullarına karşı canının derdine düşmüşken, onun emeğini sömüren sermaye sınıfı, kârlarından vazgeçmemek uğruna şimdi de "reform" diye sunulan yıkım paketiyle işçi sınıfına karşı cephe almıştır. Bu "yerli ve milli" sermaye cephesi ve onun diktatörü Erdoğan, bu acı reçeteyle birlikte işçi sınıfına ve emekçilere "savaş" ilan etmiştir. Bu durumda işçi sınıfına da, "Sınıfa karşı sınıf!" diyerek, kendi cephesini örgütlemekten ve bu savaşa odaklanmaktan başka bir yol kalmamaktadır.

Baskı ve zorbalık seçimlerin ardından da sürüyor

Merkezi burjuva devlet aygıtı yerli yerinde durduğu müddetçe yerel yönetimlerin sınırları keyfi bir şekilde daraltılabilmekte, bugün olduğu üzere hepten güdükleştirilebilmektedir.

Yerel seçimlerin üzerinden iki haftayı aşkın bir süre geçmesine rağmen tartışmaları devam ediyor. Gözle görülür bir oy kaybına uğradığı açık olduğu halde AKP bunu kabul etmemekte ısrar gösteriyor. Büyükşehirleri kaybeden, diğer şehirlerde de oy erimesi yaşayan Erdoğan AKP'si düne kadar "millet iradesi" diyerek kutsadığı sandıkları tanımıyor, seçimden bir gün önce "tarihin en adil ve şeffaf seçimi" ilan ettiği seçimin şaibeli olduğunu söylüyor.

Seçim tartışmalarının odak noktasını İstanbul oluşturuyor. Zira AKP, gerici vakıf ve cemaatleri beslemek, türlü yolsuzluklarla kendisinin ve yandaşlarının kassasını doldurmak için yağmaladığı İstanbul rantını başka birine kaptırmak istemedi.

Fakat hile ve çirkef sadece İstanbul'da yaşanmıyor. Erdoğan/AKP iktidarı Kürt kentlerinin belediyelerini de gasp etmek istiyor. Seçim çalışmalarını kendisine yönelik haksızlıklar ile polis-yargı terörü ablukasında yürüten HDP, seçim esnasında ise asker postallarıyla karşılaşmıştı. Askerlere yığınsal olarak oy kullanıldı. Yetmedi, kimi köylerin-ailelerin oy kullanması engellendi, HDP'li müşahitler

sandık başlarından uzaklaştırıldı. Batıda ki haksızlıklar bir şekilde duyurulurken Kürdistan'da yaşanan zorbalık yansıtıl(a)madı. Buna rağmen Kürt halkı, birçok kentte kayyımları defetti.

Bu durumu hazmedemeyen AKP iktidarı, oy hileleriyle değiştiremediği sonuçları çeşitli itirazlarla YSK üzerinden değiştirmeye çalışıyor. Adaylık başvuruları sürecinde YSK tarafından hiçbir engelle karşılaşmayan kimi belediye başkanlarına, kazandıkları kesinleştikten sonra KHK ile ihraç edildikleri gerekçesiyle mazbataları verilmedi. AKP'nin yaptığı itiraz sonucu YSK, Diyarbakır'ın Bağlar, Van'ın Tuşba, Edremit, Çaldıran, Erzurum'un Tekman ilçeleri ile Kars'ın Dağpınar beldelerinde mazbataların seçilmiş belediye başkanları yerine ikinci adaylara -yani AKP'lilere- verileceğini açıkladı. Nitekim Edremit'te bu karar uygulanmış oldu.

Mazbata krizi devam ederken, mazbatasını verilen belediye eşbaşkanları da yargı terörüne maruz kalıyorlar. Diyarbakır'da yapılan seçim kutlamalarının ardından kutlamada "terör örgütü propagandası" yapıldığı gerekçesiyle

Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı ve HDP Ağrı Milletvekili Berdan Öztürk ile Diyarbakır Büyükşehir Belediye Eşbaşkanı seçilen Adnan Selçuk Mızraklı ve Hülya Alökmen Uyanık hakkında soruşturma başlatıldı.

Tüm bunlar gösteriyor ki merkezi burjuva devlet aygıtı yerli yerinde durduğu müddetçe yerel yönetimlerin sınırları keyfi bir şekilde daraltılabilmekte, bugün olduğu üzere hepten güdükleştirilebilmektedir. Sermayenin demir yumruğu Erdoğan için seçim sonuçları kendi kazandığı kadarıyla geçerlidir. 7 Haziran 2015 ve ardından 1 Kasım seçimleri, hileli 16 Nisan referandumu, 24 Haziran ve son olarak 31 Mart seçimleri bu gerçeği bir kez daha doğrulamıştır.

Kürt halkının siyasi tercihlerini kayyımlarla boğan, Batıda kazanan muhaliflere "topal ördek" benzetmesi yapan Erdoğan/AKP iktidarı için seçimler kendilerinin zorla onaylanmasından başka bir şey değildir. Dolayısıyla gerek dinci-faşist bloğu geriletmek gerekse sandıkta ortaya konan iradeyi savunmak için dahi işçi ve emekçiler için tek seçenek fiili-meşru mücadele.

Açlık grevleriyle dayanışmaya saldırılar

İmralı Hapishanesi'nde Abdullah Öcalan'a uygulanan tecrite karşı HDP Hakkari Milletvekili ve DTK Eşbaşkanı Leyla Güven'in başlattığı açlık grevi 160'lı günlerinde sürerken, hapishanelerde binlerce tutsağın tecrite son verilmesi talebiyle açlık grevleri devam ediyor. Açlık grevleriyle dayanışmanın yükseltilmesi ise, sermaye devletin tahammülsüzlüğüyle karşılaşılıyor, devlet terörünün hedefi oluyor.

HDP Diyarbakır İl Örgütü, açlık grevleriyle dayanışma ve tecrite son verilmesi talebiyle 17 Nisan'da Koşuyolu Parkı'nda eylem yapmak istedi. Kürdistan'da seçimleri kazanan HDP'li belediye başkanlarının mazbatalarının verilmemesinin de protesto edilmek istendiği eylem polisin ablukasıyla karşılaştı. Parkta toplanan, HDP'li vekillerin de içerisinde olduğu kitle polisin saldırısına maruz kaldı.

Gebze M Tipi Kapalı Hapishanesi önünde nöbete başlayan tutsak yakınları 16 Nisan'da polisin saldırısıyla karşılaştı ve 16 kişi gözaltına alındı. Saatlerce ters kelepçeyle polis aracında bekletilen aileler, daha sonra serbest bırakıldı. Ertesi gün de tutsak yakınlarının hapishane önüne gitmesi polis tarafından engellendi. Bir süre bekleyişini sürdüren aileler, nöbetlerini sürdüreceklerini vurgulayarak eylemi noktaladı.

Menemen R Tipi Hapishanesi önünde Ege Tuhay Der'in 17 Nisan'da yapacağı oturma eylemi polis tarafından engellendi. Hapishaneye 4-5 km mesafede açıklama yapılarak tecritin sonlandırılması istendi. Açlık grevindeki tutsakların yakınları da eylemlerin talebinin karşılanması gerektiğini vurguladı.

İstanbul Kadıköy'de 15 Nisan günü eylem yapmak isteyen ESP ve SGDF üyeleri polis terörüne hedef oldu. Açlık grevi direnişçilerinin fotoğraflarını taşıyarak, ağızlarında maskelerle yürüyen 7 kişi gözaltına alındı. Gözaltılar daha sonra serbest bırakıldı.

Gözaltılardan ESP Ataşehir İlçe Başkanı Serhat Demirtaş sonraki gün yüzü maskeli kişilerce kaçırıldı. Ertesi gün kaçırıldığı yere bırakılan Demirtaş, açlık greviyle dayanışma göstermemeleri yönünde tehditler eşliğinde darp ve işkenceye uğradığını anlattı.

İBB ihaleleri ve yandaş sermaye

AKP'nin itiraz dilekçeleri nedeniyle İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin seçim sonuçlarının resmi açıklaması 17 günlük sürenin sonunda geldi. Önce geçersiz oyları tekrar saydırtan AKP, bundan sonuç alamayınca, İBB seçimlerinin iptal edilip yeniden yapılması için YSK'ya başvurdu.

İstanbul'u kaybetmek iktidar partisi açısından yalnızca politik başarısızlık anlamına gelmiyor. İBB'nin kaybedilmesi ihaleler yoluyla beslediği yandaş sermaye gruplarına rant kapılarının kapatılacağı anlamına da geliyor. Refah Partisi'nden AKP'ye uzanan 25 yıllık süreçte İstanbul üzerinden birçok yandaş şirket palazlandı, AKP kadroları zenginleşti. Erdoğan ve AKP'si tek adam rejimini inşa ederek fiili olarak parti-devleti yapısının bir örneğini oluşturdu.

AKP iktidara gelir gelmez yaptığı ilk icraatlardan biri Kamu İhale Kanunu'nu değiştirmek oldu. Bunu Avrupa Birliği standartlarına uyum ambalajıyla sundu. 2018 yılına kadar, yani 16 yıl süresince bu kanun 186 defa değiştirildi. Bu değişiklikler ile ihale dağıtımları AKP ve Erdoğan'ı tek yetkili hale getirdi, bu yetki her türlü denetimden muaf tutuldu. Bu konuda araştırma yapanlara davalar açıldı. Soyguncular hep aklandı.

Kanunun 18. Maddesi'ne göre kamu ihalelerinde üç temel yöntem belirlenmiş: Açık ihale usulü, belli istekliler arasında ihale usulü ve pazarlık usulü. İlk ikisi temel usul, pazarlık usulü ise "özel hallerde" kullanılabilir denilmiş. Özel haller ise Kanunun 21. Maddesi'nde; "doğal afetler, salgın hastalıklar, can ve mal kaybı tehlikesi gibi ani ve beklenmeyen veya idare tarafından önceden ön-

görülemeden olayların ortaya çıkması" şeklinde tarif edilmiş. Pazarlık usulünün kanunen ancak istisnai durumlarda yapılması gerekirken, bu usul kural haline getirilmiş durumda. Birçok ihale artık 'pazarlık usulüyle' yapılıyor. Pazarlık usulünde, Kamu ihaleleri için ilan verilmiyor, istenen firmalar davet ediliyor ve aralarından uygun görülene ihale veriliyor. Yandaş sermaye, kârları karşılığında AKP'nin fonunu oluşturuyor, 'dava' komisyonları ödüyor.

Hazine garantili projeler, pazarlık usulü kamu ihaleleri, silinen vergi borçları ile büyütülen bu sermaye kesimi özellikle İstanbul'u soygun alanı olarak kullanıyor. İBB'nin 2019 bütçesi 23,8 milyar TL. İstanbul Elektrik Tramvay ve Tünel İşletmeleri (İETT) ve İstanbul Su ve Kanalizasyon İdaresi (İSKİ) ile birlikte toplam

bütçe 34,8 milyar TL'ye ulaşıyor. Bunlar dışında İBB'nin ortak olduğu 28 şirketin toplam cirosu olan 24 milyar TL eklenince, rakam 60 milyar TL'ye yaklaşıyor. Yatırım için ayrılan bütçe 16,5 milyon TL. Bu rakam yandaş sermayenin büyük gelir kaynağını oluşturuyor.

Karayolları, köprü, tünel projeleri, şehir hastaneleri, hava alanları, TOKİ, İSKİ ve İGDAŞ'ın sayaç okuma hizmetleri, metro ihaleleri, atık toplama, İBB'nin araç kiralama işleri, İETT'nin motor yenileme fabrikası inşaatı, Taksim Altgeçit ve Meydan Projesi ihalesi ve daha da sayılabilecek nice kamu projesi AKP'nin beslediği sermaye grupları arasında bölüştürülmüş durumda. Hazine garantisi verilen projeler üzerinden de Limak Holding, Cengiz Holding, Kolin, Kalyon ve MNG Holding dünya genelinde en çok

kamu ihalesi alan ilk 10 şirket arasında bulunuyorlar. Bu şirketlerin devletten aldıkları ihalelerin toplamının 150 milyar doları aştığı belirtiliyor.

Yeni Şafak gazetesinin sahibi olan Albayrak Grubu da İBB ihaleleri ile palazlanarak semiren tekellerden biri. Birçok farklı sektörde faaliyet gösteren bu grup için İBB'nin kaybedilmemesi şart. Gerek Yeni Şafak gerekse de Kalyon Grubu'na ait Sabah gazetesi İstanbul seçimleri üzerine "seçim darbesi" ibarelerini kullanarak, İBB'nin kaybedilmesini kabullenmiyorlar.

Yandaş sermaye grupları İstanbul'un AKP'de kalması için ellerinden geleni esirgemediler. Soygun düzenlerine devam edebilmek uğruna her türlü kirli oyunu devreye sokarak İBB'yi gasp etmek için ellerinden geleni yaptılar.

3 aylık bütçe açığı geçen yılı katladı

Sermaye devleti krizi öne sürerek "tasarruf" söylemlerini ortaya atsa da devlet bütçesinde gerek harcamalar gerekse açık büyüyor. Krizin "acı reçete"sini emekçilere dayatan sermaye iktidarının 3 aylık bütçesinde israf, seçim peşkeşleri göze çarparken, "tasarruf" yalanı da ortaya serildi. 31 Mart yerel seçimleri öncesinde ilk üç ayda bütçe açığı geçen yılki açığı neredeyse ikiye katlayarak 36,2 milyar liraya ulaştı. Merkez Bankası'nın geçen yılki kârından yapılan 37 milyar liralık yağma da hesaba katıldığında bütçedeki açığın gerçek boyutu gözler önüne seriliyor.

Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın açıkladığı Mart ayı bütçesine göre, giderler yüzde 15,2 artışla 78,8 milyar liraya ulaştı. Büyük oranda ücretli çalışanlardan toplanan vergilerin oluşturduğu gelirler ise yüzde 12,8 artışla 54,4 milyar lira oldu. Üç aylık giderler geçen yıla kıyasla yüzde 35,4 artarak 254,4 milyar liraya ulaşırken, gelirler de bu dönemde yüzde 30,4 artarak 218,3 milyar lira oldu. Bu durumda üç aylık bütçe açığı

geçen yılki 20,4 milyar liralık seviyesinden 36,2 milyar liraya yükseldi. Mart ayı bütçe açığı da 24,5 milyar lira oldu.

Mart ayında faiz dışı giderler geçen yıla kıyasla yüzde 14,6 artış kaydederken, ilk üç ayda da faiz dışı giderler yüzde 33,5 arttı.

Seçimler öncesinde "hanehalkına transfer" kaleminde yaşanan dikkat çekici artış da üç aylık bütçe rakamlarında göze çarptı. Bu kaleme başlangıç

ödenek olarak 53,1 milyar lira ayrılırken, yalnızca ilk üç ayda 18,1 milyar liralık harcama yapıldı.

Yılın ilk çeyreğinde savaş ve saldırganlığa yapılan harcamalar da 533 milyon lira oldu. Bununla birlikte, aynı dönemde örtülü ödenekten de 542,7 milyon lira harcandı.

Bütçede israf harcaması olarak öne çıkan kira harcamalarında 3 aylık tutar 226,5 milyon liraya ulaştı. Bu dönemde taşıt kiralalarına da 81,4 milyon lira gitti.

Ayrıca 3 ayda 104,1 milyar liralık "cari transfer" ve 15,7 milyar liralık "kamu görev zararları" ödemeleri yapıldı.

Savaşın rantını zenginler yer, bedelini yoksullar öder!

AKP hükümetinin sermaye sınıfına dolaysız hizmetleri son ekonomik reform paketiyle bir kez daha gün yüzüne çıktı. AKP'nin ekonomi politikalarını takip edenler için sır olmayan bu gerçekler kıdem tazminatının gaspı, zorunlu BES dayatması, yoksulların sırtına ağır vergilerin yüklenmesi vb.nden ayrı düşünemeyecek daha birçok uygulama ile karşımıza çıkıyor. Bu son örnekler sermayeye hizmeti varlık sebebi olarak gören AKP için yeni bir turnusol kağıdı olmakla birlikte işin bir de yükseltile şovenizmle perdelenen tarafı var.

Siyasal krizi toplumsal kamplaşma ile aşmaya çalışan AKP, icraatlarını “yerli ve milli” yalanlarıyla yaparken, önemli bir kesimi buna inandırmayı başarmaktadır. Son olarak savunma alanındaki “milliliğin” arkasından tank-palet fabrikasının Katar’a peşkeş çekilmesi bile sınırlı tepkilere neden oldu.

TEK SINIF, TEK ÇIKAR, TEK SERMAYE DEVLETİ

İktidarının politik kurgusunu tekçi bir anlayışa dayandıran Erdoğan AKP’si bunu “tek dil, tek bayrak, tek devlet” olarak formüle etmektedir. Ancak kapitalist bir ülke olan Türkiye’de bu formülün sınıfsal anlamı ‘tek sınıf’, ‘tek çıkar’, ‘tek sermaye devleti’dir. Şimdiye kadar görüldüğü üzere bilinçli olarak yükseltile şovenizmin, savaş ve saldırganlık politikalarının kazandırdığı tek sınıf, sermaye sınıfı ve onun “sivil ayakları” olmuştur. Kazananlar hep silahlanmaya yatırım yapan sermayedarlar ve bu silahların kullanılacağı “sahalar” yaratan sermayenin politikacılarıdır.

Ortadoğu’da savaşın tarafı olan emperyalist çıkar merkezlerinin arkasındaki silah tekellerinin bölgenin yerli işbirlikçileriyle birlikte savaşın rantını yediği bilinmektedir. Ortadoğu ve diğer savaş bölgelerindeki bu işleyiş, Türkiye’de de aynen geçerlidir.

Geride bıraktığımız yılda kapitalistler en çok kârlarının azalmasından ya da zarar etmekten yakındılar. İflas, konkordato haberleri geçen yıl en çok duyduğumuz haberlerdi. Son olarak Borsa İstanbul’da otomotiv sektöründe faaliyet gösteren firmaların 2018 yılına ilişkin finansal verileri açıklandı. Bu verilere göre 8 şirketin toplam net kârı, bir önceki yıla göre sa-

Savaş ve saldırganlık politikaları zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapmaya devam ediyor. Şovenizm, bundan siyasal ve ekonomik olarak beslenenleri kazandırıyor. Bu tuzağa düşen yoksullar ise halklar arasındaki düşmanlığa ve işçiler arasındaki sahte kamplaşmalara alet olmakla kalıyorlar.

dece yüzde 3,5 artarak 3 milyar 438 milyon liraya yükseldi. Satışlarını yüzde 10 arttıran otomotiv şirketlerinin kârı, yıllık enflasyonun yüzde 20,3 olduğu 2018’de oldukça sınırlı bir artış kaydetmiş oldu. Yine borsada işlem gören otomotiv şirketlerinden 5’i geçen yılı kârla, 3’ü ise zararla kapattı. Sermayedarlar 2018’i negatif bir yıl olarak değerlendiriyor.

Ancak yine de böyle bir kriz ortamında birçok kapitalistin kârlarını fazlasıyla arttırdığı görülmektedir. Siyasal gelişmelerin yol açtığı sorunların sermaye için istikrarsız bir sonuç yarattığı ifade edilse de oldukça istikrarlı bir kazanç elde eden kapitalistlerin olması hiç şaşırtıcı değildir. Savaş ve saldırganlık politikasındaki, şovenizmin körüklenmesindeki istikrar yerli silah baronlarının kazançlarını art-

tırmıştır.

Böyle bir siyasal atmosferde Türk büyük burjuvazisinin başlıca sermaye grubu olan Koç Holding’in sahibi olduğu Otokar’ın kârı yüzde 65 artmıştır. Otokar bu kârını savaş sanayisine yaptığı yatırımlardan sağlamıştır. Bu tablo yerli silah tekellerinin saldırganlık politikalarından nasıl beslendiğini göstermektedir.

Koç grubunun içinde olduğu yerli sermaye tekellerinin sözcülerinin yeri geldiğinde kürsülerden nasıl adalet, demokrasi, özgürlük üzerine vaazlar verdiğini biliyoruz. Onlar böylece burjuva hümanizminin tüm sahtekarlığını sergilemekle kalmıyorlar yalnızca. Aynı zamanda kimilerinin AKP karşısında demokrasi cephesinde saydıkları bu silah tüccarlarının nasırlıktan beslendiğini de gösteriyorlar.

Yatırım yapmak için istikrar belediklerini söyleyenler, aynı zamanda istikrarsızlığa, karışıklığa neden olan bu ortamdan da nemalanmaktadırlar. Bu süreçlerden Erdoğan AKP’siyle birlikte kazançlı çıkmaktadırlar. Biri siyasal mevziisini korurken, diğeri sınıfsal diktasını sürdürmekte, yatırım alanlarında azalan kârlarını böylece fazlasıyla telafi etmektedir.

Tüm bunlar göstermektedir ki savaş ve saldırganlık politikaları zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapmaya devam ediyor. Şovenizm, bundan siyasal ve ekonomik olarak beslenenleri kazandırıyor. Bu tuzağa düşen yoksullar ise halklar arasındaki düşmanlığa ve işçiler arasındaki sahte kamplaşmalara alet olmakla kalıyorlar.

Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak 10 Nisan'da yeni bir sosyal yıkım programını açıkladı. Adına “Yeni Ekonomi Programı” dedikleri “Yapısal Dönüşüm Adımları 2019” ile yaşadıkları krizden çıkmanın hesaplarını yapıyorlar. Elbette bu hesapları sermaye adına, sermayenin hizmetinde ve onunla birlikte yaparken, faturayı da emekçilere kesmenin adımlarını atıyorlar.

Seçimleri etkilemesin diye erteledikleri birçok saldırı bu programla hayata geçirilecek. Kıdem tazminatının gaspında somut adımlar atılıyor, emekçilerin sırtındaki vergi yükü katmerleniyor, emeklilik “Zorunlu BES” adı altında tümüyle ortadan kaldırılıyor.

Bütün bunları nasıl yapacaklar?

RAKAM OYUNLARI

Öncelikle programın açıklandığı sunumda dikkat çeken birkaç noktayı sıralayalım:

Ekonomik büyüme: 2013 yılında 2002 yılına göre 3 kat büyüme gerçekleşti.

Enflasyon 2013 yılında %7,4 ile tek haneye indirildi. 2002 yılında %29,7 idi.

Sigortalı istihdamda 2013 yılında 2002 yılına göre 7 milyon artış yaşandı. (Oysa aynı dönemde işsizlik oranı hiç değişmedi. 7 milyon artış toplam işgücü artışından kaynaklanıyordu.)

Rakamlar 2013 yılı baz alınarak veriliyor. Albayrak 2013 yılı sonrasını, Gezi olayları, FETÖ kumpasları, 17-25 aralık yargı operasyonu, 15 Temmuz darbe girişimi ve ABD'nin politikalarının etkisiyle, yani dış güçler, iç düşmanlar, komplolar vb. ile gerekçelendiriyor. Kapitalist ekonominin krizleri, ülkenin yapısal sorunları gizlenmeye çalışılıyor.

2013 SONRASI YANSIYANLAR, HEDEFLER VE GERÇEKLER

Enflasyonu tek haneye indirdikleri ile övünürken, 2018 yılı enflasyonunun %20,8 olduğu gerçeğini gizleyemiyorlar.

İki milyon yeni istihdam oluşturacaklarını söylüyorlar. %14,7 olarak açılanan

ve son 10 yılın zirvesi olan işsizlik rakamları bunun tersini söylüyor. İstihdamı arttırmak için kamuda esnek çalışmanın hayata geçirileceği ifade ediliyor. Bu da kamu alanında kazanılmış birçok hakka göz diktiklerini ortaya koyuyor.

%9-10 büyüdük diye övünenler, büyüme hedeflerini %2'lere kadar düşürdüler. Ancak büyümenin eksilerde olacağını birçok ekonomist ve ilk 4 ayın verileri ortaya koyuyor. Birçok sektörde %10'un üzerinde daralma yaşanmış durumda. Birçok sermaye yatırımcısı Türkiye'den çekilmeyi tartışıyor.

Tarımda “Milli Birlik Projesi” ile tarım-hayvancılık alanında hedefler belirleniyor. Sera AŞ ile sözleşmeli tarımın yaygınlaştırılmasından, küçük baş hayvan sayısının 100 milyona çıkartılmasından bahsediliyor. Ancak tohum, gübre, ilaçlama, teknik ekipman, mazot vb. üzerinden herhangi bir adım atılmasından, bu noktada emperyalist güçlerin tarım politikalarına bağımlılıktan hiç bahsedilmiyor.

KIDEM TAZMİNATI GASP EDİLECEK

1980 askeri faşist darbesinin ardından Vehbi Koç, kıdem tazminatı fonu oluşturulmasını, bu paranın sermayenin kullanımına açılmasını öneriyordu. 12 Eylül koşullarında bile oluşacak tepkiler yüzünden ertelenen bu talep AKP hükümeti kurulduğundan beri gündemde. Bugün ise yıkım programı ile somut adımları atılıyor.

Bugüne kadar hukuksuzluk ve keyfilikle gasp edilen bir kıdem tazminatı gerçeği var. Kıdem tazminatlarının ödenmesi konusunda yaptırım uygulamayan, sermayenin keyfiliğine yasal düzenlemelerle arka çıkan, arabuluculuk ile, 25/2 maddesi ile işçileri çaresiz bırakan kendileri değilmiş gibi, şimdi bu hakkı fon ile güvenceye alacaklarını söylüyorlar. Gerçekte ise sermayenin sıcak para ihtiyacını bu fondan karşılamayı hedefliyorlar.

Bu fon ile Bireysel Emeklilik Sistemi entegre edilerek büyük bir fon oluş-

turulacak. Üç yıldır emekçilerin en az %60'ının başvurup çıktığı BES yeniden gündemde.

2020 yılından itibaren bu entegre fonda her yıl 100 milyar liraya, beş yıl içinde de milli gelirin %10'unu aşan bir fon büyüklüğüne ulaşılması hedefleniyor. Bunun adı da “tasarruf” oluyor. Açlık-yoksulluk sınırlarında yaşayanların yapacağı zorunlu “tasarruflar”la sermayeye kaynak aktarılacak.

Bir de, “Bir gün bile çalışanın kıdem hakkı olacak” diyorlar. “Bir gün bile çalışandan fona para alacağız” demek istiyorlar. Fondaki paraya on yıl dokundurtmayacaklar. On yılın sonunda ev-araba alırsan, yani biriken parayı sermayeye geri vermeyi kabul edersen ve fonda biriken paranın çok çok üstünde bir borçlanmayı kabul edersen, kullandırtacaklar. Emekli olacağın zaman –tabii o kadar yaşayabilirsen- pula dönüşmüş olan fondaki parayı verecekler.

Kıdem Tazminatı Fonu'nun oluşturulması “İstihdamda artış” başlığında alınacak tedbirler arasında yer alıyor. Bilindiği gibi kıdem tazminatı iş güvencesi anlamına gelmektedir. Fona devredilmesi ise güvencesiz çalışma, yani sermayenin keyfince işten çıkartması demektir. Eski işçilerin kapı önüne konulması, ucuz işgücünün değerlendirilmesi, sermaye için işgücü maliyetinin düşürülmesi ve de daha az maliyetle daha fazla işçi çalıştırılmasının önünün açılması demektir.

MEZARDA EMeklİLİK SİSTEMİ VE BES

Mezarda emeklilik yasası adım adım hayata geçiriliyor. Mevcut emekli maaşları kademe kademe düşürülürken, emeklilik yaşı da kademe kademe arttırılıyor. '99'dan beri hayata geçirilen mezarda emeklilik yasası ile emeklilik önemli bir kesim için hayal olmuş durumda. Bugün EYT üzerinden yükselen hareket bu konudaki hoşnutsuzluğun göstergelerinden birisi.

Emekliliği bir lüks, emeklileri de bir yük olarak gören sermaye, emekçilerin

ölene kadar çalıştırılması, kendileri dışında kimsenin “oturduğu yerden” maaş almaması derdinde. Bu adımlarla sosyal güvenceyi rafa kaldırarak, özel sigorta şirketleri ile BES'i devreye sokarak yeni bir emeklilik sistemi oluşturmaya çalışıyorlar. Çifte emeklilik, fonda biriken paranın toplu çekilebilmesi gibi yalanlarla bunu yapıyorlar. Çifte emeklilik koşullarında bile asgari ücretin üzerine çıkma-yan bir maaş olacak bu.

Kıdem Tazminatı Fonu ile BES'i entegre ederek oluşturacakları fon emekçiler için değil, sermaye için bir güvence haline gelecektir. Tıpkı İşsizlik Fonu'nda olduğu gibi. 100 işçiden 17'sinin yararlanabildiği, geriye kalanının sermayeye peşkeş çekildiği bir fon gerçeği varken, AKP'nin fonlara dair güzellikleri tam bir ikiyüzlülük örneği.

Bir de Albayrak, “emeklilerin geçim derdi olmayacak” diyor. Herhalde kimse- nin mezara girmeden emekli olabileceğini düşünmüyor!

EMEKÇİLERİN SIRTINA DAHA BÜYÜK BİR VERGİ YÜKÜ!

Sermaye devleti zaten vergilerin büyük çoğunluğunu emekçilerden toplamaktadır. Veriler vergi yükünün %70-80'inin ücretli çalışanların sırtında olduğunu ortaya koymaktadır.

Daha maaşlar alınmadan kesilen vergiler, emlak-taşıtlar vergileri, temel ihtiyaç ürünlerine uygulanan ÖTV-KDV gibi dolaylı vergilerle maaşların yarısı vergiye gitmektedir. Sermayeden alınan kurumlar vergisi ise yıl sonunda kendi beyanları üzerinden alınmakta, taksitlendirilmekte ya da vergi afları ile o bile alınmamaktadır.

Açıklanan program ile bu tablo daha da derinleşecek. Öncelikle “vergi sisteminin tabana yayacağız” diyorlar. Bu, verginin yükü tabandaki emekçilerin sırtına bineceği anlamına geliyor.

Kurumlar vergisini, yani sermayenin ödediği gelir vergisini ise düşürmekten söz ediyorlar. Şu an %22 olan oranı önce %20'ye, sonrasında da %10'a kadar düşürmeyi hedefliyorlar.

“Vergi reformu” ile toplanan vergiyi arttırmaktan, dolaylı vergi oranını düşürmekten bahsedip, kurumlar vergisini azaltacağız demek, emeğiyle geçinenlerin sırtındaki vergi yükünü arttıracaktır demektir. “Çok kazandıran çok, az kazandıran az vergi alacağız” söylemine dair ise hiçbir icraat yoktur programda.

İşte Yeni Ekonomi Programı'nın neden ekonomik yıkım programı olduğunu satır başları. Tabii bunlar ilk elden emekçileri kandırmak için süslü laflarla ortaya konulanlar. Program hayata geçirildiğinde, yıkımın boyutları daha net ortaya çıkacaktır.

Sosyal yıkım paketi sendikaların gündeminde

Krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödettirmeyi amaçlayan program için adımlarını hızlandıran AKP şefi Tayyip Erdoğan, 16 Nisan'da sermaye temsilcilerinin yanı sıra işçi sınıfının içindeki ajanları sendika bürokratları ile görüştü.

Kaçak sarayda gerçekleştirilen toplantıya Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk'un yanı sıra TOBB, TİSK, TESK başkanları ile Erdoğan'ın Ekonomi Politikaları Kurulu üyeleri ve danışmanları katıldı. Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen ve Türkiye Kamu-Sen başkanlarının da yer aldığı toplantıya dair açıklama yapan Erdoğan; işçi, patron ve hükümet taraflarının mutabakatıyla sorunu çözeceklerini iddia etti.

DİSK, KESK VE SENDİKALAR TEPKİLİ

10 Nisan'da açıklanan sosyal yıkım programına, KESK aynı gün yazılı açıklamayla tepki gösterdi. DİSK de 11 Nisan ve 16 Nisan'da basın toplantıları düzenledi. Türk-İş'e bağlı Petrol-İş, DERİTEKS ve TÜMTİS sendikaları yazılı açıklamalarla tepki gösterdi. Açıklamalarda; kıdem tazminatı hakkının gasp edilmek istendiğine, zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) dayatmasına ve vergi soygununun pekiştirilmeye çalışıldığına dikkat çekildi. İşçi ve emekçilerin haklarına yönelik saldırılara son verilmesi, aksi takdirde buna karşılık verileceği vurgulandı.

TÜRK-İŞ: "İŞÇİLER HUZURSUZ, FONDAN RAHATSIZ"

Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay sosyal yıkım programının açıklanmasını takiben bir televizyon kanalına verdiği demeçte işçilerin huzursuzluğuna dikkat

çekti. Halihazırda kıdem tazminatları yeterli olmasa dahi kıdem tazminatı alanların mevcut yapıdan memnun olduğunu söyleyen Atalay, bunun gerisine düşülmemesi gerektiğini ifade etti. Kıdem tazminatının yetersizliğinden bahseden Atalay, tazminat alamayan işçilerin alanlardan daha çok olduğunu belirterek, tazminat alamayanlarla ilgili bir çalışma yapılırsa buna katkı sunacaklarını ifade etti.

İşçinin 'fon' konusundaki rahatsızlığına dikkat çeken Atalay "İşsizlik Sigortası Fonu da amacı dışında kullanılmamalı" diye konuştu. Atalay, saldırı paketinde bulunan kıdem tazminatının BES ile entegrasyonu sağlanması hedefine ilişkin "Geçen yıl 6 milyon insan BES'ten çıktı. Zorla tasarruf olmaz. Asgari ücretli işçi nasıl tasarruf yapacak?" dedi.

HAK-İŞ: SOSYAL YIKIMA DEĞİL ELEŞTİRİLERE TEPKİ

Bundan önce "Kıdem tazminatı fonuna karşı olmadıklarını" ilan eden AKP'li Hak-İş Başkanı Mahmut Arslan, bir televizyon programında "Ekonomi programını analiz etme imkanı bulamadığını" fakat "köklü reformlar" gördüğünü iddia etti. Arslan, "önemli bulduklarını" öne sürdüğü BES ve kıdem tazminatı konularında işçi ve emekçilerin huzursuzluklarını dile getirerek "görüntü kurtarma" çabasını sürdürdü. AKP iktidarının kıdem tazminatını gasp etme hedefine kılıf olarak öne sürdüğü "herkes tazminat alabilir" yalanına dayanan ve bunun üzerinden Hak-İş'in fonu istediğini dile getiren Arslan, AKP'nin saldırı programına değil, Hak-İş'in bu tutumunun eleştirilmesine tepki gösterdi.

İşsizlik tavan yaptı: 7,5 milyon işsiz!

Krizin faturası işsizlikle de işçi sınıfına ödettirilirken sermaye devleti "istihdam seferberliği" yalanlarını ortaya atmaya devam ediyor. Buna karşın, işsizlikte tırmanış sürüyor.

TÜİK'in 15 Nisan'da açıkladığı dar tanımlı iş gücü istatistiklerine göre Ocak ayında işsizlik oranı 3,9 puanlık yükselişle yüzde 14,7'ye çıktı. Böylece işsizlik oranı, son yılların en yüksek seviyesi olan 2008 krizindeki yüzde 14,8'e dayandı.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), ertesi gün İstanbul'da düzenlediği basın toplantısıyla hem AKP iktidarının sosyal yıkım programına hem de yansıyan işsizlik verilerine dikkat çekti.

Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısında ilk olarak DİSK-AR'ın Nisan ayı İşsizlik ve İstihdam Raporu açıklandı.

İlk olarak söz alan DİSK Genel Sekreteri Cafer Konca; kriz, işsizlik, sosyal yıkım saldırılarını ve AKP'nin pervasızlığını teşhir ederek kıdem tazminatı hakkına göz dikilmesine tepki gösterdi.

DİSK: KIDEM TAZMİNATINI VE BES'İ BIRAK İŞSİZLİĞE BAK!

Sonrasında söz alan DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu "Kıdem tazminatını ve BES'i bırak işsizliğe bak" vurgusu yaptı. TÜİK tarafından açıklanan işsizlik ve istihdam verilerinin vahim bir tabloyu ortaya koyduğuna dikkat çekerek, tablonun daha da vahim bir hal alacağına işaret eden Çerkezoğlu, yüksek enflasyon ve işsizliğin görüldüğü bir kriz yaşandığını söyledi. Ardından DİSK-AR tarafından hazırlanan rapor paylaşılan Çerkezoğlu, özetle şu verileri aktardı:

*Son bir yılda işsiz sayısı 1 milyon 259 bin artarken istihdam 872 bin azaldı.

*TÜİK'e göre Ocak 2018 döneminde yüzde 10,8 olan dar tanımlı işsizlik 3,9 puan artarak Ocak 2019 döneminde yüzde 14,7'ye yükseldi.

*Ocak 2018'de 3 milyon 409 bin olan dar tanımlı işsiz sayısı 1 milyon 259 bin kişi artışla 4 milyon 668 bine çıktı.

*DİSK-AR verilerine göre, geniş tanımlı işsiz sayısı 7 milyon 552 bine yükseldi. İşsizlik oranı yüzde 22,1 olarak hesaplandı. Ocak 2019'da geniş tanımlı işsiz sayısı 1 milyon 150 bin arttı.

*Sapay üretimi ve büyümedeki da-

ralmaya paralel istihdamda da daralma sürüyor.

*Ocak 2018'de 28 milyon 29 bin olan toplam istihdam 872 bin azalarak Ocak 2019'da 27 milyon 157 bine geriledi.

*Krizin başladığı Ağustos 2018 ile Ocak 2019 arasındaki istihdam kaybı 2 milyon 161 oldu.

*Tarım dışı işsizlik geçen yıla kıyasla 4,1 puan artarak yüzde 12,7'den yüzde 16,8'e yükseldi.

*Geçen yıla kıyasla genç işsizliği 6,8 puan artarak yüzde 19,9'dan yüzde 26,7'ye yükseldi.

*Kadın işsizliği 3,1 puan artışla yüzde 13,4'ten yüzde 16,5 seviyesine çıktı. Tarım dışı kadın işsizliği de yüzde 20'ye tırmandı.

*İşsizlik ödeneği alanların sayısı Şubat 2018'de 436 bin iken Şubat 2019'da 677 bine çıktı.

*Dar tanımlı işsizlik önümüzdeki aylarda yüzde 16-17 civarına, işsiz sayısı ise 5 milyona yükselebilir.

"KIDEM TAZMİNATINI TARTIŞMAYACAĞIZ, KABUL ETMEYECEĞİZ"

Çerkezoğlu, konuşmasının devamında, Berat Albayrak tarafından açıklanan Yeni Ekonomi Programı üzerinde durdu.

Kıdem tazminatının fona devredilerek ortadan kaldırılmak istendiğini ve BES uygulaması ile zaten işçilerin düşük olan ücretlerinden yeni bir kesinti yapılacağını belirtti. Bu programın işçi sınıfı için çözüm değil yeni sorunlar anlamına geleceğini sözlerine ekleyen Çerkezoğlu, kıdem tazminatı tartışmasının kapanmış bir tartışma olduğunu belirterek "Tartışmayacağız ve kabul etmeyeceğiz" dedi.

Ayrıca BES ile birlikte EYT sorununun çözülmesi bir yana emeklilik hakkının daha da zorlaştırılacağına dikkat çeken Çerkezoğlu sözlerini şu ifadelerle sonlandırdı:

"Hükümeti uyarıyoruz: İşçiler kriz koşullarında giderek ağırlaşan bir yaşam mücadelesi verirken, işsizlik yangını memleketi sarmışken, kıdem tazminatına ve işçilerin cebine el uzatmanın karşısında her türlü demokratik direniş meşru bir hak olacaktır. İşsizliğe, zamlara, kıdem tazminatının gaspına ve zorunlu BES'e karşı haydi 1 Mayıs'a!"

Greif davasında 2. duruşma

İstanbul Hadımköy'deki Greif çuval fabrikasında sömürüye ve taşeron köleliğine karşı 60 günlük işgal gerçekleştirdikleri için, Greif direnişçileri hakkında 5 yıl sonra açılan davanın 2. duruşması 15 Nisan'da görüldü.

Gaziosmanpaşa 1. Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki duruşma öncesinde Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSİL) tarafından yapılan basın açıklamasında bir kez daha "Gre(if)v işçi sınıfı davasıdır yargılanamaz!" denildi.

"GREİF İŞGALI HAKLI VE MEŞRUDUR"

Saat 10.00'da görülecek duruşma öncesinde yapılan açıklamada, DEV TEKSİL Başkanı Murat Yıldırım konuştu. Greif işçilerinin haklı ve meşru grevine açılan davanın ikinci duruşmasının görüleceğini belirterek söze başlayan Yıldırım, Greif işçilerinin taşeron köleliğine, ağır çalışma koşullarına karşı 60 gün fabrikada mücadele ettiklerini hatırlatarak şunları söyledi: "DİSK Tekstil Sendikası'nın ihaneti ile karşılaşmalarla bugün taşeron köleliğine karşı büyük bir kazanım elde edilmiş olacaktı. Fakat DİSK Tekstil'in patronla işbirliği yapmasına, bütün sendikaların kendi görevini unutup Greif işgali'nin karşısına geçmesine rağmen Greif işçileri Türkiye işçi hareketi tarihinde önemli bir mücadeleye imza atmıştır."

"GREİF İ SAHİPLENMEK İNSANLIK ONURUNU SAHİPLENMEKTİR"

Sermaye iktidarının sosyal yıkım saldırısına değinerek sözlerini sürdüren Yıldırım, "Yeni Ekonomi Programı adı altında kıdem tazminatımızın gaspını öngören program açıklandı. Bizler mücadele etmezsek, haklarımıza sahip çıkamazsak, uluslararası hukukun gerektirdiği mücadele yöntemlerini hayata geçirmeyiz"

sek bu haklarımız elimizden alınacaktır" dedi. İşçi sınıfının masa başında hiçbir hak elde edemeyeceğine de dikkat çeken Yıldırım "Greif işçilerinin gerçekleştirdiği mücadele dışında işçi sınıfının hak elde edeceği mücadele yönteminin olmadığı son 3 yılın tablosu göstermektedir. Yaşasın Greif davası, Greif işçisi yargılanamaz. Kahrolsun patronların, sermayenin diktatörlüğü" dedi. Konuşma, "Onuruna emeğine geleceğine sahip çıkan herkes Kavel'den Greif'e Türkiye işçi sınıfının fiili meşru mücadele çizgisini sahiplenmelidir. Aksi halde bu saltanat düzenine boyun eğmiş, onuruna leke sürmüş demektir" ifadeleriyle noktalandı.

"GREİF İŞÇİLERİNİN DAVASI BÜTÜN İŞÇİ SINIFININ DAVASIDIR"

Ardından söz alan Greif direnişçilerinden Coşkun Alsaç, Amerikan tekeli Greif'te düşük ücretlere, kötü çalışma koşullarına en çok da yasadışı taşeron köleliğine karşı bir mücadele başlattıklarını hatırlattı ve "Taban örgütlülüklerinin, işçi demokrasinin olduğu bir çalışmayı ilmek ilmek örmüştük" dedi. TİS sürecin-

de taleplerinin kabul edilmediğini, yasadışı taşeron uygulaması devam ettiği için emeklerine sahip çıkarak fabrikayı terk etmediklerini belirtti. Polis saldırısıyla fabrikadan zorla çıkarıldıklarını ancak mücadeleyi farklı mevzilerde sürdürmeye devam ettiklerini sözlerine ekleyen Alsaç, Greif işçilerine açılan davaların ta-kipsizlikle sonuçlandığını ve işçilerin tazminatlarını aldığını hatırlattı. Ancak yıllar sonra bir 'kamu davası' açılmasını teşhir eden Alsaç, bu haksız davalara hiçbir zaman prim vermeyeceklerini ve onurlu davalarını ilk günkü gibi sahipleneceklerini vurguladı.

"İşgal grev direniş!", "Yaşasın Greif direnişimiz!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla eylem sonlandırıldıktan sonra duruşma için adliyeye geçildi.

GREİF YÖNETİCİSİ DURUŞMAYA ÇAĞIRILACAK

Adliye ablukaya alan polis yine kapıda tek tek kimlik kontrolü yaparak yargılananlar dışında kimseyi içeri sokmadı. 191 işçiye açılan davanın ilk duruşmasının

da 120 işçinin ifade işlemi tamamlanmıştı. 2. duruşmada da 50'ye yakın işçi ifade verdi.

Ayrıca, Greif işçilerinden şikâyetçi olan fabrika yöneticisi Tahir Polat'ın mahkemeye katılmamak için çeşitli bahanelerle ara duruşmada ifadesini verdiği görüldü. Buna karşın işçilerin avukatları, Greif yöneticisine soracakları soruları olduğunu ifade ederek tekrar çağırılmasını talep etti, mahkeme de bu talebi kabul etti.

Greif işgalinin öncüleri ve bütün işçileri mahkeme ifadelerinde mücadelelerinin haklılığı ve meşruluğunu açıkça ifade ettiler. İşçilerin tamamı kendi istekleriyle Grev direnişine katıldıklarını ve bütün kararları birlikte aldıklarını beyan ettiler. DİSK Tekstil ve fabrika yönetiminin baskı ve tehditleriyle direniş esnasında karakola giden işçiler karakoldaki ifadelerini basınç altında ve okumadan imzaladıklarını, bu beyanlarının doğru olmadığını ifade etti.

Ayrıca, Greif işgali esnasında DİSK Tekstil Sendikası ve Greif yönetimiyle işbirliği içinde direnişi kırmak için anlaşılan ve bir grup işçiye kandırarak karakola götürülen işbirlikçiler de davranışlarının arkasında duramadılar. Direnişe ihanet eden işçiler mahkeme ifadelerinde gerçekleri ifade ettiler. Kandırdıkları işçilerin ve direnişçilerin yüzlerine dahi bakacak halleri yoktu.

İfade işlemlerinin ardından dava 2 Ekim 2019 tarihine ertelendi. Mahkemeye gelmeyen sınırlı sayıdaki işçi için ifadesi alındıktan sonra bırakılmak üzere yakalama kararı çıkarıldı.

Cargill direnişi 1. yılında

Bursa Karacabey'de kurulu Amerikan teke-li Cargill fabrikasında Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için 17 Nisan 2018'de işten atılan işçiler, direnişlerini, birinci yılında Cargill Türkiye Merkez Ofisi önünde taşıdılar.

Cargill'in bulunduğu İstanbul Ataşehir'deki Palladium Tower önüne sabah erken saatlerde ulaşan işçiler bina girişinde pankartlarını açarak işbaşı yapanları karşılarlarken polislin dayatmasıyla karşılaştılar. Ancak işçiler bekledikleri noktayı terk etmediler.

Sonrasında ise sendika ve siyasetlerden desteğe gelenlerle birlikte halaylarla bekleyiş devam etti. Saat 14.00'te düzenlenen basın açıklamasında, bir yıldır mücadelenin sürdüğü ancak patron cephesinden değişen bir şey olmadığı, işçiler üzerindeki baskının devam ettiği söylendi.

Cargill yönetiminin haksız, hukuksuz, işçiye ve sendikaya düşman uygulamalarının teşhir edildiği açıklamada, "Biz vazgeçmeyiz, yolumuzdan dönmez" vurgusu yapıldı.

Tuzla'dan işçiler fabrika ve ülke sorunlarını değerlendirdi

İstanbul Tuzla'da, sınıf devrimcileri-nin farklı işkollarından işçilerle yaptıkları anketlerde işçiler yaşadıkları temel sorunların düşük ücretler, işsizlik, uzun çalışma saatleri, iş güvencesinin olmaması olduğunu belirtirken kriz ve hayat pahalılığının bu durumu daha da zora soktuğuna dikkat çektiler.

Mata Otomotiv'de polyester zımpara bölümünden bir işçi aldığı ücretlerle geçinemediklerini, fabrikada ücret düşüklüğü başta olmak üzere ağır, sağlıksız çalışma koşullarından muzdarip olduklarını dile getirdi. Sendikalı olmalarına rağmen, örgütlülüğün zayıf, temsilci ve sendika yönetiminin ise yetersiz olduğunu vurguladı. Ayrıca çalışma ortamında yoğun olarak mobbinge maruz kaldıklarını dile getirdi.

Ülke çapında enflasyon ve hayat pahalılığı, ardından işsizlik ve iş güvencesinin olmamasını en temel sorunlar olarak gördüğünü, eğitimin de buna dahil olduğunu ekledi. Ülkedeki krizin ekonomik yapıyla ilgili olduğunu düşündüğünü söyleyen Mata işçisi, AKP döneminde geleceklerinin güvende olmadığını söyledi. Bu sorunlara karşı birlik ve beraberliğin çözüm olacağını vurguladı.

Maret'te çalışan bir işçi İstanbul gibi büyük bir şehirde ücretlerin hiçbir şeye yetmediğini söyledi. Çalıştıkları yerde ücretlerin düşük olduğunu, sosyal hakların olmadığını, sendikalı olmadıklarını ayrıca pek çok işçi gibi işsiz kalma korkusu yaşadığını belirtti. Ülkede en önemli sıkıntının hayat pahalılığı, geçim derdi ve işsizlik olduğunu ifade etti. Bu sorunların krizin en temel belirtileri olduğunu, böylesi bir ortamda yaşama dair bir güvencenin bulunmadığını sözlerine ekledi. Yaşanan sorunlara karşı işçilerin kendi aralarında örgütlenmesinin önemine değindi. Patronların işçi örgütlenmesi karşısında zayıflayacağını vurguladı.

Aslar Pres'te çalışan bir kadın işçi sendikalı olmasına rağmen fabrikalarında taşeron çalışmanın olduğunu, ücretlerin çok düşük, çalışma saatinin ise uzun olduğunu, ayrıca mesaiye kalmaya zorunlu tutulduklarını belirtti. Fabrikalarında ayrıca servis sorunu çektiklerini de dile getirdi.

Ülkedeki en temel sorun olarak doğallığında enflasyonu gördüğünü, bu-

nunla birlikte yolsuzluk ve rüşvetin, insan hakları ihlalleri ve baskının yoğun bir şekilde yaşanmasının büyük bir sıkıntı olduğunu vurguladı. Fabrika ve ülkede yaşanan sorunlara karşı örgütlü bir şekilde karşı koymanın önemine değindi.

Mata Otomotiv'de çalışan bir başka işçi de benzer şekilde fabrikalarında ücret düşüklüğü, ağır, sağlıksız çalışma ortamı ve uzun çalışma saatlerine dikkat çekti. Bununla birlikte önemli bir sorunun da sendika ve temsilcilerinin yetersizliği olduğunu belirtti. Fabrikalarında mobbing uygulamalarından bahsetti.

Ülke genelinde en temel sorun olarak insan hakları ihlali ve baskının olduğunu, hayat pahalılığı, rüşvet ve yolsuzluğun yanında bir işçi olarak Türkiye'nin dış politikasını sorun olarak gördüğünü ifade etti. Böylesi bir ortamda geleceğin belirsiz olduğunu söyleyen Mata işçisi, güçlü bir muhalefetle sorunların kısmen çözüleceğini, halk kesimlerinin iktidarıyla ancak çözüme kavuşabileceğini vurguladı.

HT Solar'dan bir işçi ücretlerin düzensiz ve düşük, sosyal hakların sınırlı, çalışma koşullarının ağır olduğunu ve iş kazalarının sık yaşandığını belirtti. Sendikalı olmalarına rağmen sendika ve temsilcilerinin yetersiz olduğunu ifade eden

işçi ayrıca mobbinge maruz kaldıklarını söyledi.

Ülke çapında en temel sorun olarak rüşvet ve yolsuzluğu gördüğünü, bunun yanında işsizliğin, ardından baskı ve yasakların da önemli sorunlar olduğunu sözlerine ekledi. Dinsel, milli vb. temelde kutuplaştırmaların da günlük yaşamda, çalışma ortamında yaygın olduğunu belirtti.

Sorunların çözümünün, kendi fabrikalarında yaşanan altı boş sendikal örgütlülük gibi değil tam bir birlik ve beraberlikten geçtiğinin altını çizdi.

Mermeciler OSB'de bulunan Tüm-san fabrikasından bir metal işçisi ev ekonomisinin çöktüğünü, ücretlerin çok düşük olduğunu söyledi. Çalıştığı yerde çalışma saatlerinin uzun ve koşullarının ağır olduğunu, servis sıkıntısı çektiklerini dile getirdi.

Fabrikanın dışında ülke gündeminde en temel sorunların eğitim, hayat pahalılığı, işsizlik ve gelecek kaygısı olduğunu belirtti. Dinsel, milli sorunların ön plana çıktığını, sağlık hakkının özelleştirilmesinin de ciddi problem olduğunu söyledi. Ülkede bir beka sorunundan ise söz edilemeyeceğini vurguladı.

İşçiler olarak devlet sınırının altında

yaşamaya mahkum edildiklerini, ihtiyaçlarını alabilmek için ellerine hiçbir şeyin geçmediğini ve bu nedenle kriz ortamı olduğunu söyleyen işçi, sorunlardan haberdar olup birlikte hareket etme anlayışının geliştirilmesini çözüm olarak gördüğünü belirtti. İşçilerin grevle patronlara karşı koyması gerektiğini ayrıca vurguladı.

Fontana'da çalışan bir işçi piyasa şartlarına göre ücretlerinin çok düşük olmadığını fakat fabrikalarında çalışma koşullarının ağır olduğunu söyledi. Hemen hemen her işçinin işsiz kalma korkusu yaşadığını dile getirdi. Fabrikalarda çalışma saatlerinin düşürülmesi ve en az iki gün tatil olması talebinin yakıcılığından bahsetti.

Ülke gündemine dair dinsel ve milli sorunların ciddi bir problem olduğunu dile getiren işçi eğitimin ikinci temel sorun olduğunu sözlerine ekledi. Türkiye'de yoğunlaşan baskı, insan hakları ihlallerine ayrıca dikkat çekti.

Krizin ülkedeki yönetimden kaynaklandığını ifade eden işçi, eğitimde çok geri kalınmasının da bunda payının olduğunu düşündüğünü ifade etti. Artık partilerin halkı kullanmasına son verilmesi, işçilerin örgütlenmesi, işçiler ve bütün bir

halkın birlikte hareket etmesiyle sorunlara çözüm bulunabileceğini dile getirdi.

Çimse-İş'in örgütlü olduğu Duravit Seramik'te çalışan bir işçi fabrikalarında TİS görüşmelerinin sürdüğünü, patronun %10 gibi çok düşük bir zam oranında belirttiğini belirtti. Kriz ortamında patronun kısa çalışma ödeneğinden faydalandığını fakat işçilere hiçbir güvence verilmediğini ve en aza razı edilmeye çalışıldığını dile getirdi. Genel olarak işçilerin ücret düşüklüğünden şikayetçi olduklarını söyleyen işçi, iş kazalarının yoğun olduğundan, sendikalı olmalarına rağmen sendikanın yetersiz kaldığından söz etti. 10 yıldır görev yapan temsilcilerini daha yeni değiştirebildiklerinden bahsetti.

Ülke gündemi üzerine en temel sorun olarak geçim sıkıntısını gördüğünü, ardından eğitimin geldiğini ifade eden işçi, sorunlara karşı eğitimle başa çıkılacağı ve cahilliğin önüne geçilmesinin önemli olduğunu vurguladı.

Arvato deposunda çalışan bir kadın işçi, genel sorunlarını ücret düşüklüğü, uzun çalışma saatleri, keyfi tutanaklar ve prim kesintileri olarak sıraladı.

Ülke gündemine dair mazbata sorununa değinerek seçilmişlere yetki tanınmaması durumunu teşhir etti. Genel olarak hayat pahalılığı, işsizlik, güvencesizliğin önemli sıkıntılar olduğunu belirten işçi, eğitimin bir probleme dönüştüğünü söyledi. Yönetimdekilerin sürekli alt kesimlerin sırtından geçindiği için krizin olduğunu belirten kadın işçi, buna karşı öncelikle bilinçlenmenin ve sonrasında birlikte hareket edebilmenin önemine değindi. Diğer taraftan baskı ve bunun yarattığı korkunun da birleşmenin önüne geçtiğini ifade etti.

Arçelik'e üretim yapan Passel fabrikasında çalışan bir metal işçisi, alınan ücretle geçinilmeyeceğini işçilerin sürekli kendilerinden kıstıklarını, bu şekilde yaşamaya mecbur edildiklerini belirtti. Fabrikalarında sosyal hakların bulunmadığını, buna karşı örgütlenme girişiminde bulunduklarını fakat bilinçsizlik nedeniyle bu sürecin de sürüncemede kaldığını, sendikalar tarafından oyalandıklarını ifade etti. Fabrikalarında işlerin yoğun olduğu zamanlarda mobbingin azaldığını diğer zamanlarda arttığını söyleyen işçi, adaletsizlik ve eşitsizliğin en temel sorun olduğunu, bununla her yerde karşılaşıldığını dile getirdi.

Ülkede en ciddi sorun olarak eğitimin geldiğini, işsizliğin büyük boyutlarda olmasının da kriz yarattığını söyledi. Sorunların çözümü ayrıştıran, kutuplaştıran siyasetin yok edilmesi olduğunu belirtti.

AKS Otomotiv'de çalışan bir işçi fabrikalarında en sık iş kazaları ve en yaygını bel/boyun fıtığı olan meslek hastalıkları çektiklerini belirtti. İşsiz kalma korkusu-

nun pek çok yerde olduğu gibi yaşandığını dile getirdi. Ayrıca sendikayı yetersiz gördüğünü ekledi.

Türkiye'de rüşvet ve yolsuzluğun birinci sırada geldiğini söyleyen işçi, ülkede işsizliğin yoğun olduğu, geçim derdinin çözülemez duruma geldiğini ekledi. Ülkede yaşanan bir diğer ciddi sorunun dinsel ve milli temelde bölünme, kutuplaşma olduğunu, fabrikalarında da bunun yansımaları an be an yaşadıklarını söyledi.

Türkiye'de istikrar ve güven ortamının olmadığını, yalan üzerine kurulu bir işleyişin döndüğünü belirten işçi, birlik ve beraberliğin işçiler adına bu dönemde çok daha önemli olduğunu vurguladı.

Valfsan'da çalışan bir işçi çalışma saatlerinin uzunluğu, düşük ücret, çalışma koşullarının ağırlığını ilk sıralardaki sorunlar olarak gördüğünü belirtti. Özellikle taşıma bölümünde bel, boyun fıtıklarının sık yaşandığı fakat kriz, işsizlik, baskı ortamı nedeniyle rapor almaktan imtina etmek zorunda kaldıklarını ifade etti ve sendikanın yetersiz kaldığını vurguladı.

Genel olarak işsizlik ve gelecek kaygısının en büyük sorun olduğunu düşündüğünü belirtti. Ülkede rüşvet ve yolsuzluğun artışta olduğunu söyleyen işçi, enflasyondan, eğitime her yerde ciddi sıkıntılar yaşandığını dile getirdi.

Krizin patronlar açısından olmadığını, sadece işçilerin kriz içinde olduğunu söyleyen işçi, birlik ve beraberliğin çözücü olduğunu dile getirdi.

Katsan Kimya'da çalışan bir işçi iş kazalarının sıklığından, çalışma koşullarının ağırlığından, ek olarak yemeklerin sağlıksız olduğundan şikayet etti. Sendikası çalışmalarının da sorun teşkil ettiğini dile getirdi.

En çok hayat pahalılığından çektiğini dile getiren işçi, ülkedeki rüşvet ve yolsuzluklardan rahatsızlığını dile getirdi. Bununla birlikte eğitim ve sağlık sorunun ülkede önemli sorunlar olduğunu belirtti. Ülkenin dış politikasının da yanlışlığına değindi. Dış politika ve içeride yanlış yürütülen politikalar nedeniyle krizin ağırlaştığını söyleyen işçi bu sorunlar üzerine düşünülmesi gerektiğini ifade etti.

Lehman Metal'den bir kadın işçi 7 yıldır aynı ücrete çalışmak zorunda bırakıldığını söyledi. Ayrıca fabrikada zaman zaman ücretlerin düzensiz yattığını, çalışma koşullarının da ağır olduğunu belirtti. En temel sorunun işçiler adına hayat pahalılığı olduğunu söyleyen işçi, eğitim sorununa da dikkat çekti. Krizin AKP yönetiminden kaynaklı iyice ağırlaştığını düşündüğünü söyleyen işçi, sistemin değişmesinin de gerekli olduğunu söyledi.

Ücretsiz 200 kopya - <https://kizilbayrak.org>

TÜPRAŞ'ta TİS süreci ve iş bırakma

TÜPRAŞ'ın Batman, Kırıkkale, Kocaeli ve İzmir'de bulunan 4 rafinerisinde çalışan işçileri kapsayan toplu iş sözleşmesi (TİS) süreci, TÜPRAŞ yönetiminin kölelik dayatmalarıyla, taraflar arasındaki anlaşmazlıkla devam ediyor.

TİS görüşmelerinin 8. oturumu 12 Nisan'da yapılırken hiçbir maddede anlaşma sağlanamadı. Bununla birlikte TÜPRAŞ yönetiminin dayatmalarına karşı işçiler 'uyarı' eylemlerinin bir yenisini 15 Nisan'da gerçekleştirdi.

DÖRT RAFİNERİDE GÜNDÜZ VARDİYASI İŞ BIRAKTI

Sabah 08.00-16.00 vardiyasında iş başı yapmayan işçiler fabrika önlerinde toplandı. İzmir rafinerisinde saat 09.00 sularında basın açıklaması gerçekleştirildi. Petrol-İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı Ahmet Oktay tarafından yapılan açıklamada, TÜPRAŞ yönetiminin 3 yıllık sözleşme, vardiya sisteminin değiştirilmesi, mazeret izinleriyle ilgili dayatmaları teşhir edildi ve TÜPRAŞ'ın dört rafinerideki işçilerinin bunlara asla izin vermeyeceği söylendi.

Oktay konuşmasının devamında, TÜPRAŞ'ın yıllık net kârını aktardı ve işçiler üzerinden kazanılan bu paralardan pay istediklerini söyledi. Son TİS oturumunda verilen ücret teklifinin rüşvet olduğunu bir kez daha vurgulayan Oktay, fabrika yönetiminin aynı tutumunu sürdürdüğünü belirtti.

"PATRONUN İYİSİ KÖTÜSÜ YOK, HEPSİ KÂRINI DÜŞÜNÜYOR"

2006'dan bu yana özelleştirmelere karşı verilen mücadele kültürünün bugüne kadar değişmeden sürdürüldüğü ve bundan sonra da sürdürüleceğini belirten Oktay, işçilerin "iyi patron" veya "kötü patron" diye ayırım yapmanın doğru olmadığını altını çizerek her patronun amacının 'en az işçile en

fazla kâr elde etmek' olduğunu söyledi. TİS masasından kalkanın kendileri olmayacağını vurgulayan Oktay sözlerini şöyle sürdürdü: "Kalkacak biri varsa o da işveren yetkilileridir. 8 oturumun beşinde hiçbir madde geçmedi. Sonraki görüşmelerde bizlere aynı tutumla dayatmalarını sürdürürlerse tavrımız değişir, eylemlerimiz farklılaşır."

Slogan ve halaylarla 16.00'ya kadar süren eylemin ardından iş başı yapıldı.

PİB: SINIF DAYANIŞMASINI YÜKSELTELİM!

Aliğa'da eyleme destek veren Petrol-İşçileri Birliği (PİB) sınıf dayanışmasının yükseltilmesi temelinde şu çağrısı yaptı:

"TÜPRAŞ yönetimi sermaye hükümeti AKP'yi de arkasına alarak 4300 işçiye dayatmalarda bulunuyor. Krizin derinleştiği, her gün gıdadan faturalara yeni zamlarla uyandırdığımız bugünlerde sermayedarlar ve onun iktidarı bu fatu-rayı bizlere kesmeye çalışıyor.

"Tüm sendikalı işyerlerinde yapmak istendiği gibi sözleşme süresini Tüpraş yönetimi de 3 yıla çıkartmak istiyor. İşçilere ilk 6 ay zam değil rüşvet vermek istiyor, vardiya düzeninden mazeret izinlerine kadar dayatmalarda bulunuyor. Enflasyonun her an arttığı günümüzde Tüpraş yönetiminin talepleri krizin tüm yükünü işçinin omuzlarına yükleme ve örgütlülüğü zayıflatmayı hedefliyor.

"Sözleşme süreçlerindeki dayatmalarla birlikte, kıdem tazminatının gaspı, emeklilik hakkımızı bireysel yüke çevirmeye çalışmaları gibi sosyal haklarımıza saldırılar sermaye iktidarının her alanda işçileri köleleştirme çabasıdır. İşçi sınıfının tüm bu ortak sorunlarına karşı topyekûn mücadele vermesi gerekiyor. Bu noktada TÜPRAŞ işçileriyle dayanışmayı yükseltmek geleceği kazanmak için, sermayedarlara önemli bir yanıt olacaktır!"

TKİP VI. Kongresi Belgeleri...

Devrimci örgüt ve ka

Örgüt ve Kadro Sorunları Komisyonu'nun hazırladığı metnin kongre değerlendirmeleri ışığında elden geçirilmiş biçimidir. Partinin güvenliğini ilgilendiren bölümler buradaki yayında çıkarılmıştır...
(Ekim, Sayı: 316, Nisan 2019)

DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE
KOŞULLAR AĞIRLAŞIYOR

Yapısal çelişkileri keskinleşen ve çok yönlü krizin pençesinde debelenen emperyalist-kapitalist dünyada, siyasal gericilik burjuvazinin temel bir eğilimi olarak öne çıkıyor. Fransa, Almanya gibi Avrupa'nın metropol ülkelerinde dahi polis rejimi uygulamaları yoğunlaşıyor, faşist-ırkçı partiler dünya çapında güç kazanıyor. Büyük mücadelelerle kazanılan temel hak ve özgürlükler bir bir rafa kaldırılıyor.

Emperyalistler arası çelişkilerin keskinleşmesi militarizmi ve silahlanma yarışını görülmemiş boyutlara taşıırken, emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları günbegün tırmanıyor. Emperyalistler gerici ve çirkin yüzlerini savaş politikalarını taşıdıkları alanlarda bir kez daha gösteriyor. IŞİD vb. barbar cihatçı çeteleri halkların başına musallat eden emperyalistler, yine bu çeteler aracılığıyla savaşlar kundaklıyor, kitle katliamları gerçekleştiriyor, ilerici birikim adına ne varsa pervasızca yıkıma uğratiyor...

Özetle; emperyalist burjuvazi, sistemin keskinleşen çok yönlü çelişkileri üzerinden geleceğe, geleceğin sert sınıf mücadelelerine, toplumsal çalkantılara hazırlanıyor.

Emperyalist dünyanın bu genel eğilimi Türkiye kapitalizminin verili tablosunu da yansıtıyor. Bugün ekonomik krizin belirgin bir şekilde kendisini hissettirdiği, siyasal koşulların ağırlaştığı, faşist baskı ve zorbalığın dizginlerinden boşaldığı zor bir dönemin içindeyiz. Günümüz Türkiye'sinde dinci-faşist iktidara muhalif olan her kişi, grup ya da kurum baskı altına alınıyor, tümüyle keyfi yöntem ve araçlarla etkisiz hale getirilmeye çalışılıyor. İlerici-sol güçleri hedef alan polis-yargı terörü ise adeta rutine bağlanmış du-

Komünistler örgüt sorununu hiçbir zaman siyasal sınıf mücadelesinden, bu mücadelenin güncel ve tarihsel ihtiyaçlarından ayrı ele almadılar. Örgüt sorununu içinden geçilen dönemin koşulları, sınıf mücadelesinin verili durumu, komünist hareketin gelişim süreçleri vb. bir dizi etkenle bir arada, diyalektik bir bütünlük içerisinde değerlendirdiler. Fakat her adımda stratejik olanı, illegal-ihtilalci temele sahip devrimci bir parti inşa etmeyi esas aldılar.

rumda. Öyle ki, Erdoğan yönetimi “terör” demagojisi eşliğinde devrimci, ilerici-sol güçlere karşı ölçsüz ama sistemli bir savaş yürütüyor.

2015 yılında gerçekleşen ve AKP adına hezimetle sonuçlanan 7 Haziran seçimleri, bugün hüküm süren koşulların oluşmasında önemli bir kırılma noktası oldu. İktidar gücünü kimseyle paylaşmak istemeyen, tersine kurmak istediği tek adam rejimine yönelik ilerleyişini sürdürmek için her türlü yol ve yöntemi mubah gören Tayyip Erdoğan yönetimi, 7 Haziran hezimetini geride bırakmak için kirli savaş aygıtına sarıldı. Suruç katliamı ile startını verdikleri bu kirli ve karanlık dönem içerisinde birçok kitle katliamı gerçekleştirildi. Kürt halkı ve hareketini hedef alan barbarlıkta sınır tanınmadı.

15 Temmuz 2016 yılında yaşanan darbe girişimi ise Tayyip Erdoğan yone-

timi tarafından kendi darbesini gerçekleştirme fırsatı olarak değerlendirildi. 15 Temmuz'un ardından ilan edilen OHAL koşullarında toplumun ilerici-devrimci kesimlerine yönelik saldırganlık ölçsüz ve kurnasız bir şekilde sürdürüldü. Özellikle kamusal alanda ilerici birikim adına ne varsa tasfiye edilmeye çalışıldı.

Gelinen yerde hileli 2016 Referandumu ve 24 Haziran seçimleri ile birlikte, tek adam rejimi kurumsallaşmış bulunuyor. Kaldırıldığı ilan edilen OHAL ise yeni rejimle birlikte rutine bağlanmış durumda.

DEVİRİMCI ÖRGÜT YAŞAMSALDIR!

Tüm bu gelişmeler günümüz koşullarında devrimci örgüt sorununu adeta birikim-yıkım sorununa haline getirmiş du-

rumda.

Komünistler 2007 yılında gerçekleştirdikleri II. Parti Kongresi'nde bu sorunu yakıcı bir şekilde gündemine almış, içinden geçilen tarihsel dönemin olgularının yanı sıra, sol hareketin ve partimizin gelişim süreçlerinin yarattığı kimi sorun alanları üzerinden **“Devrimci örgüt yaşamsaldır!”** şiarını yükseltmişlerdi.

Devrimci örgüt sorununun yaşamsal önemi **TKİP II. Kongresi Bildirgesi'**nde şu şekilde özetlenmişti:

“Böylesine karmaşık ve zorlu bir dönemin ardından toplanan TKİP II. Kongresi, doğru bir ideolojik-politik çizginin yanı sıra, ihtilalci temellere oturan sağlam bir parti örgütünü, çok yönlü olarak eğitilmiş ve donatılmış militan savaşçı kadroları, doğru bir çalışma tarzı ve etkin bir çalışma kapasitesini, devrimci bir partinin bu dönemin gelişmelerine yanıt

adro sorunları üzerine

verebilmesinin olmazsa olmaz koşulları olarak ele almaktadır; ve tüm bunların gerçekten bir anlam taşıyabilmesi ve gerçek maddi bir kuvvet haline getirilebilmesi için de, sınıf eksenli bir devrimci çalışmayı tayin edici önemde görmektedir.

“Bu nedenledir ki, çok kapsamlı bir gündem üzerinden çalışan, dünyada, bölgede ve Türkiye’deki siyasal gelişmeler ve bunun ortaya çıkardığı sorunlar üzerinde gereğince duran **II. Parti Kongresi**, yine de çalışmasında esas ağırlığını partinin örgütsel gelişme ve kadrolaşma alanındaki sorunları ve ihtiyaçları üzerinde yoğunlaştırmış, bunu genel politik çalışmasının, özellikle de sınıf çalışmasının çok yönlü sorunlarının irdelenmesi ve deneyimlerinin özetlenmesi ile birleştirmiştir. Bu ağırlıklı çerçeve, girmiş bulunduğumuz zorlu döneme partinin hazırlanması bakımından temel önemde bir ihtiyaç olarak ele alınmıştır.” (TKİP II. Kongresi Bildirgesi, Kasım 2007)

Bu yaklaşım günümüz koşullarında tüm güncelliğini ve hayati önemini korumaktadır. Öncelikle siyasal koşullar her geçen gün daha da ağırlaşmaktadır. İkincisi, partimizin devrimci örgütün inşası kapsamında hâlâ da katetmesi gereken önemli mesafeler vardır. Bu nedenlerden dolayı da **VI. Parti Kongresi** bu sorun üzerine yoğunlaşmalı, devrimci örgütün inşası alanındaki sorunlar konusunda açıklıklar sağlamalıdır.

Bu çerçevede ilk elden şu sorun alanlarının altı çizilebilir.

DEVİRİMCİ ÖRGÜT VE SİYASAL ÇALIŞMA

Komünistler örgüt sorununu hiçbir zaman siyasal sınıf mücadelesinden, bu mücadelenin güncel ve tarihsel ihtiyaçlarından ayrı ele almadılar. Örgüt sorununu içinden geçilen dönemin koşulları, sınıf mücadelesinin verili durumu, komünist hareketin gelişim süreçleri vb. bir dizi etkenle bir arada, diyalektik bir bütünlük içerisinde değerlendirdiler. Fakat her adımda stratejik olanı, illegal-ihtilalci temele sahip devrimci bir parti inşa et-

meyi esas aldılar.

2016 yılı Ağustos’unda partiye sunulan **Rapor**’da, bu çizgi şu ifadelerle tanımlanır:

“Partimizin illegal temellere dayalı ihtilalci örgüt ve çalışma tarzı konusunda daha en başından açık bir görüşü ve pratikte de buna uygun bir yönelimi olmuştur. **Ekim**’in ilk sayısındaki başyazının son bölümüne dönüp bakılırsa eğer, bu hedefin daha ilk adımda net bir biçimde formüle edildiği görülecektir. Hareketimiz yola illegal bir yayınla çıktı ve bunun da sağladığı olanaklarla örgütlenmesini başından itibaren tümüyle illegal temellere oturttu.

Örgütsel ve kadrosal açıdan işe neredeyse sıfırdan başlandığı halde, yalnızca üç buçuk yıl sonra yerel örgütlerce seçilmiş yirmiyi yakın delegenin temsil edildiği ilk örgüt konferansını toplayabildi. Onu kısa bir süre sonra ve üstelik bir örgütsel kriz ortamında toplanan ikinci konferans izledi. Bu konferans Türkiye topraklarında ve beşi tasfiyeciler olmak üzere ondokuz delegeyle toplanmıştı. (Onu izleyen üçüncü örgüt konferansının da kalabalık bir temsille yine Türkiye topraklarında gerçekleştiğini bu vesileyle belirtelim. *İllegal bir örgütün 15-20 delegeyle Türkiye topraklarında en az on-on beş gün sürebilen kongre ya da konferansını hayal etmeye çalışalım.*)

Hareketimizin bu ilk gelişim döneminde ve yıllar boyunca (1994 yılı ortalarına kadar!), **Ekim** elimizdeki tek yayın organıydı. Ekim II. Genel Konferansı’nın, yani derin bir örgütsel krizin ve dolayısıyla önemli bir güç kaybının hemen ardından (Ocak 1992), 15 günlük yayın periyoduna geçmişti ve Temmuz 1998’e, yani **Parti Kuruluş Kongresi**’nin fiili çalışmasının başladığı tarihe kadar bunu böyle sürdürmeyi başardı. 1994 yazı başlarında legal bir yayının çıkışı yıllar boyunca onun bu periyodunu bozmadı.

Elbette ilk birkaç yılın ardından, yani ‘90’lı ilk yıllardan başlayarak, legal ve yarı-legal imkan ve araçlar da kullanmaya başlamıştık. Ama örgütsel ve kadrosal açıdan hareket illegal eksenini belirgin bir açıklık ve kararlılıkla koruyordu. Açıkta konumlanan ve açık çalışan çok az sa-

yıda kadro vardı ama hareketin bütünü politik ve örgütsel dinamizm yönünden, dolayısıyla da çalışmanın verimi bakımından, kesinlikle bugünden çok daha başarılıydı. Sıklıkla örgütsel darbeler alınıyor, ama bunların yarattığı boşluklar hızla doldurulabiliyordu. Merkezi baskının ele geçtiği durumlarda bile on beş günlük **Ekim**’in yayını tek sayı olsun aksanıyor, zira aynı hızla yenisi kurulabiliyordu. Hareketimizin saflarında illegal temellere dayalı örgüt konusunda berrak bir bilinç vardı ve bu doğrultudaki tutarlı uygulama yıllar içinde önemli bir deneyim ve birikim sağlamıştı.” (**Partiye Rapor**, Ağustos 2016)

Devrimci örgüt sorunu üzerinden ortaya konan bu yaklaşım ve yaratılan birikim partimizin dünya görüşünün dolaysız bir ürünüdür. Sınıfın devrimci programının politika-örgüt ve pratik mücadele alanındaki karşılığıdır. Şöyle ki; kurulu düzeni aşan, onu temellerinden yıkmayı ve sosyalizmin inşasını hedef alan marksist bir programa sahibiz. O halde parti olarak bunun gerektirdiği zeminlerde, düzenin denetim alanlarının dışında konumlanmak, mücadeleyi ve siyasal çalışmayı bu sağlam zemin üzerinden güvencelemek ve örgütlemek zorundayız. Bu başarıldığı oranda programınız ile örgütsel-siyasal varlığınız bağdaşır ve bütünleşir.

Bugünkü tablomuza baktığımızda bundan henüz uzak olduğumuzu rahatlıkla görebiliriz. Bugün gündelik siyasal çalışmada kadrolarımız şahsında kendisini ortaya koyan ve sıklıkla partimiz tarafından altı çizilen tutarsızlıkların nesnel zemini de buradan beslenmektedir. Programımız ile uygulama arasındaki açıklık, gündelik siyasal pratiğe de bir dizi tutarsızlık olarak yansımaktadır. Bu konuda öncelikle siyasal çalışmamızın toplam pratiğine, çalışma tarzımıza büyük bir dikkatle ve eleştirel bir gözle bakmak gerekiyor. Zira, siyasal faaliyetin muhtevası, zeminleri ve araçları son tahlilde örgütsel konumlanışınızı ve çalışma tarzınızı belirliyor. Kadrolarınız ve güçleriniz bu zeminlerde şekilleniyor. Devrimcilik anlayışı siyasal çalışmanızın pratiği üzerinden ete kemiğe bürünüyor. Saflarımızda baş-

gösteren, muhtemelen bir dizi kadroyu kesen ve çoğu zaman rastlantı olarak açığa çıkan gevşeklikler, rahatlıklar, liberal eğilim ve pratik davranışlar da, siyasal çalışmamızın verili tablosundan besleniyor.

Siyasal çalışmamızı ve çalışma tarzımızı devrimci örgütün inşası hedefi ile gözden geçirdiğimizde, bu alanda köklü bir yenilenme ihtiyacı olduğunu rahatlıkla görebiliriz.

(...)

“Sorunumuz ideolojik ve ilkesel düzeyde değil fakat pratik çözüm planındadır. Partimizin illegal temellere dayalı ihtilalci örgüt konusunda en başından beri açık ve net bir görüşü olmuştur, bunun bir kez daha altını çizmiş oluyoruz. Genel yaklaşımlarımız kadar bu ilk oluşum sürecindeki deneyimlerimiz de döne döne irdelenmiş, çok sayıda yazılı değerlendirmeye üzerinden ortaya konulmuştur. (İlk adımda **EKİM 1. Genel Konferansı**’nın ve sonrasında **Parti Kuruluş Kongresi**’nin bu soruna verdiği önem, konuya ilişkin olarak yayınlanmış kapsamlı materyalden açıklıkla görülebilir.) Ve yukarda bazı çok sınırlı olgular üzerinden kısaca örneklere çalıştığımız gibi, siyasal yaşamımızın ilk on yılında bu konuda belirgin bir kararlılık ve tutarlılık, dolayısıyla pratik başarı da gösterilmişti.

“2007 yılında toplanan **II. Parti Kongresi**’nden itibaren bu konudaki bilinç ve deneyimlerimiz yeniden ön plana çıkarıldı. Kırılma döneminin özel koşullarında şekillenmiş kadrosal güçlerimiz bu temelde yeniden eğitime ve şekillendirilmeye çalışıldı. **III. Parti Kongresi**’nden itibaren özellikle öne çıkarılan “partinin devrimcileştirilmesi” sorununun temel boyutlarından biri de tam olarak buydu; bu alandaki çarpık algılamalar, pratik alışkanlıklar, oluşmuş paslanmalardı. Bu algılamaların kırılması, alışkanlıkların terk edilmesi, paslanmaların temizlenmesi sorunuydu.” (**Partiye Rapor**, Ağustos 2016)

Partiye Rapor’da da belirtildiği gibi, devrimci örgüt planında yaşadığımız sorunların yıllara dayalı köklü bir geçmişi var. Partimizin gelişim sürecinin dolaysız sonucu olarak şekillenmiş ve belli bakım-

lardan yerleşmiş bir dizi sorunla karşı karşıyayız.

A) Örgüt ve çalışma tarzı sorunları

a) Açık alan eksenli siyasal çalışma:

II. Parti Kongresi kırılma sürecinin ardından bu tabloya dönük ilk önemli müdahale anlamına geliyordu. Partimiz özellikle II. Kongre'den günümüze uzanan dönem içinde devrimci örgütün inşası adına ciddi tartışmalar gerçekleştirdi, somut planlamalar yaptı, kimi adımlar attı. Parti Okulları vb. özgün deneyimler üzerinden bu sorunu bizzat parti örgütünün temel güçleri ile tartışma zeminleri oluşturdu. Denebilir ki, geride kalan on yıllık dönem içerisinde devrimci örgüt sorunu kapsamında söylenebilecek ne varsa söylendi.

(...)

Devrimci örgütsel temeli güçlendirme ve çalışma tarzımızı düzeltme planındaki zorlanmalarımız hakkında kısaca şunları söyleyebiliriz:

* Siyasal çalışma kapasitemizin ve etkimizin zayıflayacağı kaygısı. Açık çalışma ile elde edilen imkanların zayıflayacağı düşüncesi.

* Bu düşünceye de bağlı olarak, örgüt alanında gelişim sürecimizin o anki ihtiyaçlarına uygun taktik manevralara cesurca yönelememek.

* Yılların yerleştirdiği köklü alışkanlıklar ve çalışma tarzından kopmamak.

* Kadro ve güçlerimizin siyasal çalışmaya dönük tek yanlı yaklaşımları. Kavrayış planında ortaya çıkan zayıflıklar.

* Açık siyasal çalışmanın belirlediği yaşam tarzı.

* Temel kadrolarımızın ve güçlerimizin ideolojik-sınıfsal kökeni, sosyal kimliği. (Örgüt yaşamında söylem ile eylem arasındaki tutarsızlığın ideolojik-sınıfsal kökeni)

* Nesnel koşullar.

Elbette tüm bu sorun alanları partimizin kendine has gelişim sürecinin dolaysız sonucudur ve yapılacak tartışmalar gelişim sürecimizin bugünkü aşaması üzerinden bir anlam kazanacaktır. Mevcut örgüt ve kadro gerçeklerimiz atlanarak yapılacak bir tartışma, siyasal çalışmanın düzenlenmesinde ve örgütsel planlamalarda hata yapmaya yol açacağı gibi, istenen sonuçların elde edilmesini de zora sokacaktır. Geride kalan yıllara bu açıdan bakmak önemli bir yerde durmaktadır.

Siyasal çalışmamızın zeminleri üzerinden ortaya çıkan bu sorun alanları üzerinden ilk etapta şu adımlar atılabilir:

* (...)

* (...)

* İçinden geçmekte olduğumuz dönemde açık çalışma imkanları giderek daralıyor. Erdoğan yönetimi bu alanda

kullanılan araç ve yöntemlere sınır getirmek için baskı politikalarını tırmandırıyor. Elbette büyük bedeller ödenerek kazanılan bu mevzileri kolayından terk etmek doğru olmayacaktır. Tersine, bu mevzileri korumaya çalışmak, güçlendirmek gibi bir sorumlulukla yüz yüzeyiz. Fakat, tarihsel deneyimler üzerinden biliyoruz ki, bu kadarını dahi başarmanın yolu illegal-ihtilalci mücadeleyi güçlendirmekten, fiili-meşru direnişi büyütmekten geçiyor.

Parti olarak içinden geçilen sürecin zorluklarını ihtilalci çalışmayı güçlendirme bakışı ile değerlendirmek, açık çalışmada kazanılan mevcut mevzileri de bu bakış üzerinden tutabilmek zorundayız.

* Gündelik siyasal faaliyeti illegal araç ve yöntemler üzerinden de hayata geçirmek. Sadece örgütsel zeminlerimizi ve kimi kadroları değil, siyasal faaliyetin yürütülüşünü de belli sınırlar içinde devletin denetim alanlarının dışına taşımak.

b) İhtilalci kimlik ve militan mücadele alanında yaşanan zayıflıklar

Partimizin mevcut siyasal-sosyal pratiği, devrimci örgütün temel esaslarından biri olan ihtilalci kimlik ve militan pratik alanında da zaafiyetler yaratıyor.

Zira, ihtilalci kimliği sistemli bir şekilde güçlendirecek, kadro ve örgüt birikimimiz içerisinde şekillenen militan potansiyelini açığa çıkarıp geliştirecek nitelik ve kapsamda bir gündelik siyasal çalışma pratiğinden uzağız. Bu durum, devrimci örgüt zeminlerimizin zayıflığı ile birleştiği oranda, ihtilalci kimlik ve militan mücadele pratiği üzerinden yaşanan zayıflıklar kendini gösteriyor.

Militanlık, açık çalışma zeminlerinde tek yanlı olarak gelişen kadro ve güçlerimiz tarafından, düşmanla karşı karşıya gelinen sınırlı zeminler üzerinden alınan tutuma indirgenebiliyor. Siyasal pratik ve militan eylem çizgisi kesintisiz bir davranış çizgisi üzerinden kavranamayabiliyor. Elbette bunun gerisinde bir kez daha mevcut siyasal pratiğimizin muhtevası yer alıyor. Illegal temeli güçlü devrimci bir örgütsel zemin asgari anlamda oturmadan, her adımında ihtilalci ruh ve militan mücadele pratiğini güçlendirecek bir çalışma tarzı hayata geçirilmeden bu sorunun aşılması mümkün olmayacaktır.

Bir üst maddede altını çizdiğimiz ve devrimci örgütün inşası planında atılması gereken adımlar, saflarımızda militan

kimliğin güçlenmesi ve ihtilalci çalışmanın oturtulması açısından da büyük önem taşıyor.

c) Teknik donanım

(...)

d) Askeri donanım ve devrimci şiddet

Politikanın şiddet aygıtları ile sürdürüldüğü, sistemin kendi çelişkilerini dahi zor yolu ile çözmeye çalıştığı bir dönemde, askeri donanımdan yoksun olmak bir nevi varlık-yokluk sorunudur. Bu gerçekliği tüm çıplaklığı ile görmek için bölgesel planda Ortadoğu'ya, bu topraklarda ise Suruç katliamından günümüze uzanan sürece bakmak yeterli olacaktır. Ortadoğu'da bizzat emperyalistler tarafından eğitilen-donatılan cihatçı çeteler önüne ne gelirse yıkıma uğrattıyor. Yine bizzat emperyalist ordular halklara büyük acılar yaşatmakta, bölgemizde oluk oluk kan akıtmaktadır.

Bu topraklarda ise Suruç'tan günümüze Erdoğan yönetimi zorbalığı tırmandırıyor, şiddet aygıtlarını ölçsüz bir şekilde kullanıyor. Kitle katliamlarından sokak infazlarına, polis-yargı teröründen yasaklamalara kadar, baskı ve şiddet aygıtları Erdoğan yönetiminin elinde toplumu yönetmenin aygıtları olarak kullanılıyor. Dahası, iktidar ve rant kavgasına tu tuşanlar bile birbirlerine karşı hızla silah kuşanıyor. 15 Temmuz bu olgunun en çarpıcı örneği oldu.

Tam da bu nedenlerle:

"İçinde bulunduğumuz dönem, ihtilalci örgütlenmenin özel bir boyutunu ayrıca önemli hale getirmektedir. Bu, militan-savaşçı örgüt ve haliyle kadro sorunudur. Nereden bakılırsa bakılsın, günümüz dünyası ve Türkiye'si, genelleyen bir şiddet sahnesine dönüşmüş durumdadır. Dönemi karakterize eden, tepeden tırnağa savaş ve saldırganlık, baskı ve şiddettir. Teknik ilerlemenin ve teknolojik alandaki sıçramalı gelişmelerin burjuvazi tarafından ilk kullanım alanı, dahası çoğu durumda bizzat kaynağı, silah sanayi, güvenlik ve polis devletinin tahkimatıdır.

"İlkin vahşet boyutuna varan şiddet olgusunun ve ikinci olarak burjuva devlet aygıtının tahkim edilmesinin aşırı düzeyde olduğu bir dönemde, militan-savaşçı kimliğini geliştirip pekiştirmeyen bir örgütün, devrimci mücadelesine önderlik

edebilmek bir yana, devrimci niteliğini koruyarak ayakta kalması bile olanaksızdır." (TKİP V. Kongresi / Devrimci Örgüt Sorunu)

Parti örgütlerimiz bu açıdan da zayıf bir konumdadır. Bu gerçeği görerek, içinden geçmekte olduğumuz süreçte savaşmasını ve direnmesini bilmeyenlere yaşam hakkı tanınmadığını bilerek hızla bu sorunun üzerine gidebilmeliyiz.

B) Önderlik ve kadro sorunları

a) Önderlik sorunları

Devrimci bir partide siyasal ve örgütsel çalışmanın ihtiyaçlarına yanıt verecek bir önderlik kurumunun önemi açıktır. Bu önderlik kurumu dar anlamıyla MK değildir elbette. MK ve onu çevreleyen ileri kadroların toplamı partinin omurgası ve önderlik kurumu olarak ele alınmalıdır.

Başta MK olmak üzere; önderlik kurumları şahsında yaşanan yetersizlikler çeşitli başlıklar altında tartışılabilir. Biz burada üç temel öğeyi vurgulamakla yetineceğiz:

- İdeolojik önderlik
- Politik önderlik
- Örgütsel önderlik

Altını çizdiğimiz bu üç alan üzerinden yaşanan yetersizlikler, mevcut kadro birikimi ve potansiyelimizin gerçekliğini de yansıtmaktadır aynı zamanda. Zira, halihazırda MK ve onun hemen etrafındaki parti örgütlerinde konumlanan kadrolarımız partimizin bu alanda yarattığı en ileri birikimi temsil ediyor. Bu düzlem üzerinden bakıldığında, söz konusu kadrolarımızın partinin ihtiyaç duyduğu önderlik düzeyini ortaya koymakta zorlandığı rahatlıkla görülebiliyor.

Önderlik kadrolarının zorlanma alanının başında partiye ve toplamda sınıflar mücadelesi alanına dönük ideolojik önderlik misyonu yer alıyor. Bu alanda deyim yerindeyse partinin bugüne kadar ortaya koyduğu birikimle yol yürümeye devam ediyoruz. Bu olgu, ileri kadro birikimimizin teorik-ideolojik zayıflığını dolaysız olarak gözler önüne seriyor.

İkinci önemli yetersizlik alanı, tam da ideolojik-teorik zayıflığa da bağlı olarak, politik-taktik önderlik planında yaşanıyor. Dünyada ve Türkiye'de yaşanan siyasal-toplumsal gelişmelere açıklıklar getirmek, bu açıklıklar üzerinden politikalar üretmek, gündelik parti çalışmasına bu zemin üzerinden yön vermek vb. başlıklar üzerinden sıralayacağımız politik önderlik sorumluluklarını bugün hakkıyla yerine getirebildiğimizi söyleyemeyiz. Yayınlarımızın tablosu bu konuda fazla söze yer bırakmıyor.

Son olarak örgütsel önderlik sorunu kalıyor. Bu bahiste; parti çalışmasının

Elbette büyük bedeller ödenerek kazanılan mevzileri kolayından terk etmek doğru olmayacaktır. Tersine, bu mevzileri korumaya çalışmak, güçlendirmek gibi bir sorumlulukla yüz yüzeyiz. Fakat, bu kadarını dahi başarmanın yolu illegal-ihtilalci mücadeleyi güçlendirmekten geçiyor.

pratik-örgütsel alanlarının amaca uygun bir şekilde düzenlenmesi, kadro politikalarının saptanması ve uygulanması, partinin eğitimi vb. geniş bir alan önümüzde duruyor. Görünürde önderlik kadrolarımızın en çok bu alanın işleri ile meşgul olduğu söylenebilir ama buna rağmen partiye örgütsel önderlik planında da ciddi yetersizliklerimizin olduğu açık. Özellikle güçlerle çok yönlü olarak ilgilenmek, kadrolaşmak, amaca uygun örgütsel düzenlemeleri zamanında ve cesurca gündeme getirmek vb. alanlarda.

Yukarıda özetlemeye çalıştığımız tablo üzerinden önderlik sorunu kapsamında yapılması gerekenleri şu başlıklarda toparlayabiliriz:

* Tüm ileri kadroların teorik-ideolojik eğitimini hedefli ve sistemli hale getirmek.

* Önderlik kadrolarının gelişim süreçlerini ve önderlik misyonlarını zayıflatan her türlü tali işi bir kenara bırakmak. Siyasal çalışmayı ve örgütsel düzenlemeyi buna göre yapmak.

* Siyasal çalışmamızın mahiyetinden kaynaklanan gereksiz yüklerle son vermek.

* MK'nın iç iletişimini ve ilişkilenişini disipline etmek, güçlendirmek. MK içi işleyişini daha dinamik bir hale getirmek.

b) Kadro sorunları

Bugün partinin omurgasını oluşturan kadroların önemli bir bölümü '98 sonrası "kırılma dönemi" içerisinde kazanılan güçlerden oluşuyor. Dolayısıyla, siyasal çalışmanın merkezinde duran ve gündelik kitle çalışmasını örgütleyen bu kadrolar söz konusu sürecin yarattığı eğilim ve alışkanlıkların, tutum ve tarzın taşıyıcıları, temsilcileri durumundalar. Her şeyden önce kadro **niteliğimizin** bu yönü üzerinden partimiz ve tartışmanın muhatabı olan güçlerimiz açık bir fikre sahip olmalıdır.

2000'li yıllarda kazanılan bu güçler açık siyasal çalışma zeminlerinde yetiştiler, bu alanın araç ve yöntemleri konusunda yetkinleştiler. Fakat devrimci örgüt ve illegal-ihitilacı çalışma söz konusu olduğunda ciddi deneyimlerden yoksun kaldılar. Tüm bunlara, özellikle ölüm orucu sonrası devrimci harekette yaşanan yeni kırılmaları, reformist soldan gelen tasfiyeci cereyanı ve Kürt hareketinin çok yönlü ağırlığını da eklemek gerekiyor.

Burada vurgulamaya çalıştığımız sorun alanlarının (içinden geçilen dönemin solda yarattığı kirin, pasın) partimizde ve dolayısıyla kadrolarımız üzerinde yarattığı etkiyi-tahribatı asla küçümsememek gerekir. Bu gerçekliği erken bir zamanda gören partimiz III. Kongre'de "partinin devrimleştirilmesi" çağırısını yükseltmiş, bu kapsamda partinin önüne somut

görev ve yönelimler koymuştur. Her şeyden önce de kadroların devrimleştirilmesi alanında...

Fakat, aradan geçen zaman dilimi içinde kadrolarımızda, dolayısıyla partimizde III. Kongre'nin çağırısına uygun bir gelişim süreci yaşandığını söylemek çok da mümkün değil. Dahası bu alanda geçmişin bazı kazanımları ya da üstünlükleri bugün belli yönleriyle zayıflamış durumda. Hem de koşulların daha da ağırlaştığı, devrimci örgüt ve kadro sorununun daha bir yakıcılaştığı günümüz koşullarında...

Kadro niteliğimizde yaşanan bir diğer zaafiyet ise ideolojik donanım planıdır. Temel kadro ve güçlerimiz ile partimizin mevcut ideolojik-programatik birikimi arasında ciddi bir açığı bulunmaktadır. Maalesef geride kalan yıllar içerisinde yapılan müdahaleler de söz konusu açığı kapatmaya yetmemiştir.

Partimizin örgüt ve kadro sorunları konusunda devrimci bir bakış açısına sahip olmasına rağmen hâlâ bu alanda ciddi sorunlar yaşıyor olmamızın yanıtlanması gereken ilk sorudur. Bu açıdan şu noktaların altını çizebiliriz:

- Verili kadrolarımızın yetiştiği koşullar...

- Çalışma tarzımız (siyasal çalışmamızın muhtevası).

- Kadro potansiyelimizin sosyal-sınıfsal kimliği (küçük-burjuva köken).

- İdeolojik-teorik donanım alanında yaşanan zayıflıklar...

- Parti yaşamında ortaya çıkan aksama ve zaafılar (tüzüğe dayalı devrimci iç yaşam alanındaki sorunlar).

- Sınıf hareketinin verili tablosu ve sol harekette yaşanan yeni kırılmalar.

Tüm bu başlıklar, kadrolaşma ve mevcut kadroların güçlendirilmesi planında çok daha **bilinçli ve iradi** bir süreç işletmenin yakıcılığını gözler önüne seriyor. Zira, bugünkü zor koşullarda kadroları kendi haline bırakmak partinin geleceğini tehlikeye atmak anlamına geliyor.

O halde iradi planda güçlenmek ve kadroların her koşulda ayakta kalmasını sağlamak için ne yapmak gerekir?

1) İlk elden ideolojik donanım ve devrimci örgütlü kimlik güçlendirilmesi. Zira, günümüz dünyasında sağlam ve tutarlı bir ideolojik kimlik inşa etmeden, buna dayalı bir kimlik, yaşam ve çalışma zeminleri oluşturulmadan, yere güçlü basmak mümkün değil. Elbette burada ideolojik donanım kendi içerisinde entelektüel birikim olarak tanımlanmıyor. İdeolojik donanım; devrimi hedefleyen, dünyayı değiştirmek için yola çıkan her bir komünistin marksist dünya görüşüyle donanması bağlamında ele alınıyor. Özellikle bir eylem kılavuzu olarak...

2) Bu tartışma dolaysız olarak bizi kadroların eğitimi alanına götürüyor.

100. Yıl kapsamında gündeme gelen çalışmalar bir kenara bırakılırsa, son yıllarda eğitim alanında da anlamlı süreçler örgütleyebildiğimizi söylemek zor.

Büyük bir ısrarla kadroların eğitimini planlı, hedefli ve sistemli hale getirmeliyiz. Bu konuyu asla kendiliğinden bir sürece terk etmemeliyiz. Bu konuda sorumluluğun büyüğünün, hatta tamamının partimizde olduğunu bilerek hareket etmeliyiz.

3) Kadrolarımızın gelişim süreçlerini her adımda takip edebilmeli, sorunları, ihtiyaçları ve eğilimleri hakkında bir fikre sahip olabilmeliyiz. Bu ise her şeyden önce yakın bir önderlik konumunu gerektiriyor.

4) Kadro potansiyelimizin ağırlıklı olarak küçük-burjuva sosyal kökene sahip olduğu açık. Bu konumda olan kadrolarımız, kendi yaşam tarzları ve sosyal zeminleri üzerinden köklü bir hesaplama yaşamadıkları durumda, parti yaşamında temel zaafıların taşıyıcısı ve temsilcisi haline gelebiliyorlar. Keza parti yaşamına bu türden sorunları taşıyanlar da bu kadrolar oluyor çoğu zaman. O halde, küçük-burjuva sosyal kökene sahip kadrolar kendi gerçeklikleri üzerinden sistemli (fakat kazanıcı) bir şekilde uyarılmalı, eğitilmeli ve devrim davasına kendilerini adanmaları için destek olunmalıdır.

Mevcut kadro birikimimiz üzerinden siyasal çalışmamın çok yönlü ihtiyaçlarına

yanıt vermekte zorlandığımız açık. Söz konusu zorlanmanın bir diğer alanını ise nicel planda yaşanan darlık oluşturuyor. Parti olarak kadro potansiyelimiz çok sınırlı.

Tam da bu nedenle tüm temel çalışma alanlarında en dar güçlerle faaliyet örgütlemeye çalışıyoruz. Bu olgu hem güçlerimizin gelişim sürecini doğrudan etkiliyor hem de koşuşturmacaya dayalı tek yanlı bir çalışma tarzını kronikleştiriyor. Kadro ve güçlerimizin eğitim vb. temel ihtiyaçlarını büyük oranda zaafa uğrattıyor.

Partimiz için sınırlı güçlerle siyasal çalışmanın çok yönlü ihtiyacını karşılamak kendi içerisinde sürdürülebilir bir durum değil.

Bu nedenle partimiz yeni dönem üzerinden örgütsel planlamalar yaparken şu noktalara hassasiyet göstermelidir:

- Güçlerin verimli, uyumlu ve amaca uygun bir şekilde çalışacağı zeminler yaratmak.

- Temel güç ve kadroları ek yüklerden arındırmak,

- Siyasal çalışmayı düzenlerken kadro niteliğini yükseltmeyi esas almak.

Sağlıklı bir şekilde nicel gelişmenin önünün açılması da ancak bu yolla mümkün olacaktır.

TKİP VI. KONGRESİ

ÖRGÜT VE KADRO SORUNLARI KOMİSYONU

ARALIK 2018

Komünist Enternasyonal'ın 100. yılı...

Üçüncü Enternasyonal ve tarihteki yeri

V. İ. Lenin

İTİLAH ülkelerin emperyalistleri, Sovyet Cumhuriyeti'ni, bir salgın merkezi olarak, kapitalist dünya ile ilişkisini koparmak gayretiyle abluka altına alıyorlar. "Demokratik" kurumlarıyla böbürlenilen bu insanlar, Sovyet Cumhuriyeti'ne olan nefretleriyle öylesine körleşmişlerdir ki, kendilerini ne gülünç duruma düşürdüklerini görmüyorlar. Düşünün bir, dışından tırnağına dek silahlanmış ve bütün dünya üzerinde bölünmemiş askeri bir egemenlik kuran gelişmiş, en uygar ve en "demokrat" ülkeler, harap olmuş, aç, geri ve hatta, kendi deyimleriyle, yarı-yabanıl bir ülkeden gelen *ideolojik* enfeksiyondan ölümcül bir korkuya kapılıyorlar!

Tek başına bu çelişki, bütün ülkelerin çalışan yığınlarının gözlerini açıyor ve emperyalist Clemenceau, Lloyd George, Wilson'un ve bunların hükümetlerinin ikiyüzlülüklerinin gözler önüne serilmesine yardımcı oluyor.

Ne var ki biz, yalnızca kapitalistlerin sovyetlerden körce nefretlerinden değil, aynı zamanda, birbirlerinin tekerlerine çomak sokmaya varan kendi aralarındaki çekişmelerinden de yardım görüyoruz. Gerçek bir sessizlik tertibi içine girmişlerdir, çünkü genel olarak Sovyet Cumhuriyeti'ne ilişkin gerçek bilgilerin ve özel olarak da resmi belgelerin yayılmasından umutsuz bir korku duymaktalar. Gene de, Fransız burjuvazisinin başta gelen organı *Le Temps*, Moskova'da Üçüncü Komünist Enternasyonalin kuruluşu konusunda bir haber yayınladı.

Bundan ötürü, Fransız burjuvazisinin başta gelen organına, Fransız şovenizminin ve emperyalizminin bu önderine en saygılı teşekkürlerimizi bildiririz. Bize sağlamakta olduğu etkili ve becerikli yardımını takdirle karşıladığımızın bir belir-

tisi olarak *Le Temps'a* aydınlatıcı bir uyarı göndermeye hazırlanıyoruz.

Bizim radyo mesajlarımıza dayanarak *Le Temps'ın* haberini derleyiş tarzı, para babalarının bu organını harekete geçiren nedeni açık ve tam bir biçimde açığa çıkartıyor. Wilson'u, "görüşmeye girdiğin insanlara bir bak" dermişçesine, dürtmek istemiştir. Para babalarının emirlerini yazıya geçiren bu alıklar, Wilson'u Bolşevik gulyabanisiyle korkutma girişimlerinin, çalışan halk üzerinde Bolşeviklerin bir reklamı haline geldiğini görmüyorlar. Fransız milyonlarının organına bir kez daha en saygılı teşekkürler!

Üçüncü Enternasyonal, İtilaf emperyalistlerinin ya da Almanya'da Scheidemann'lar, Avusturya'da Renner'ler gibi kapitalist uşaklarının küçük ve sefil oyunları, bu Enternasyonalin haberlerini ve dünya işçi sınıfı arasında yayılmakta olan ilgiyi önleyecek engellerin elvermediği koşullardaki bir dünyada kurulmuştur. Bu koşullar, çok hızlı olarak her yerde açık bir biçimde gelişmekte olan proletarya devriminin büyümesiyle ortaya çıkmıştır. Bu koşullar, gerçekten de *uluslararası* bir güce erişmiş olan çalışan halk arasındaki *Sovyet* hareketi ile ortaya çıkmıştır.

Birinci Enternasyonal (1864-72), işçilerin sermayeye karşı devrimci saldırılarını hazırlamak için bunların uluslararası bir örgütünün temelini atmıştır. İkinci Enternasyonal (1889-1914), büyümesi, devrimci düzeyindeki geçici bir düşme sonunda, bu Enternasyonalin utanç verici bir biçimde dağılmasına yol açan oportünizmin geçici bir kuvvet kazanması pahasına *genişliğine* bir gelişme gösteren proleter hareketin uluslararası bir örgütü idi.

Üçüncü Enternasyonal, fiili olarak, 1918'de, oportünizme ve sosyal-şovenizme karşı yıllar boyu, özellikle de savaş sırasında verilen mücadelenin bir dizi ülkede komünist partilerinin oluşmasına yol açtığı bir zamanda ortaya çıktı. Resmi olarak, Üçüncü Enternasyonal, 1919 Mart'ında Moskova'daki Birinci Kongresinde kurulmuştur. Ve bu Enternasyonalin en belirleyici özelliği, Marksizmin emrettiği şeylerin yerine getirilmesi, yerleştirilmesi ve sosyalizmin ve işçi sınıfı hareketinin yıllar boyu süren ülkülerinin gerçekleştirilmesi tarihsel görevi- işte bu görev, Üçüncü Enternasyonalin bu en belirleyici özelliği, yeni, üçüncü, "Uluslararası İşçi Birliği"nin, bir ölçüde *Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri'nin bir birliğine dönüşmeye başlamış* olması olgusu içinde kendini hemen ortaya koymuştur.

Üçüncü Enternasyonal, sosyalizm için proleter mücadelenin, uluslararası mücadelenin temelini attı.

İkinci Enternasyonal, hareketin bir dizi ülkede, geniş yığınsal yaygınlaşmasının tabanının hazırlandığı bir dönemi belirlemiştir.

Üçüncü Enternasyonal, ikinci Enternasyonalin, oportünist, sosyal-şoven, burjuva ve küçük-burjuva pisliklerini ayıklayarak, onun çalışmalarının meyvelerini topladı ve proletaryanın diktatörlüğünü *gerçekleştirmeye başladı*.

Dünyanın en devrimci hareketine, sermayenin boyunduruğunu atma yolundaki proletarya hareketine önderlik etmekte olan partilerin uluslararası ittifakı, proletaryanın diktatörlüğünü gerçekleştirmekte olan ve uluslararası boyutlarda kapitalizm üzerindeki zafedini sona erdirmesi olan çeşitli *sovyet*

cumhuriyetleri biçiminde, şimdi benzeri görülmedik sağlamlıkta bir temel üzerinde oturmaktadır.

Üçüncü Komünist Enternasyonalin çağ açan önemi, Marx'ın baş sloganını, sosyalizmin ve işçi sınıfı hareketinin yüz-yıllar süren gelişmesini özetleyen sloganı, proletaryanın diktatörlüğü kavramı içinde ifade edilen sloganı gerçekleştirmeye başlamasında yatar.

Bu önsezi ve bu teori -bir dâhinin önsezisi ve teorisi- bir gerçeklik haline geliyor.

Bu Latince sözlükler şimdi çağdaş Avrupa'nın bütün halklarının dillerine -dahası, dünyanın bütün dillerine- çevrilmiştir.

Dünya tarihinde yeni bir dönem başlamıştır. İnsanlık, köleliğin en son biçimini -kapitalist ya da ücret köleliğini- sırtından atmaktadır.

Kendisini kölelikten kurtararak insan ilk kez gerçek özgürlüğe doğru ilerliyor.

Nasıl oluyor da, Avrupa'nın en geri ülkelerinden biri, proletarya diktatörlüğünün kurulmasında ve Sovyet Cumhuriyeti'nin örgütlenmesinde ilk ülke oluyor? Rusya'nın geriliği ile burjuva demokrasisinden atlayarak, demokrasisinin en yüksek biçimine, sovyete, ya da proleter demokrasisine yapmış olduğu "sıçrama" arasındaki çelişki olduğunu söylersek pek yanılmış olmayacağız - Batıdaki halkın sovyetlerin rolünü kavramada karşılaştıkları zorluğun ya da kavramada gösterdikleri yavaşlığın nedenlerinden biri (sosyalist önderlerinin çoğunluğunun sırtına yüklenen oportünistçe alışkanlıkların ve darkafalı önyargıların safrasından ayrı olarak), bu çelişki olmuştur.

Bütün dünyanın çalışan halkları, proleter mücadelesinin bir aracı olarak ve proleter devletin bir biçimi olarak, sovyetlerin önemini içgüdüsel olarak kavradılar. Ama oportünizmle çürümüş "önderler", hâlâ genel olarak "demokrasi" diye adlandırdıkları burjuva demokrasisine tapmayı sürdürüyorlar.

Proletarya diktatörlüğünün kurulmasının, esas olarak, Rusya'nın geriliği ile onun burjuva demokrasisinin üzerinden "sıçraması" arasındaki "çelişki"yi doğurmuş olması şaşırtıcı değil midir? Tarih bize, bir dizi çelişkisi *olmayan yeni* bir demokrasi biçimi sağlamış olsaydı, bu şaşırtıcı olurdu.

Modern bilime ilişkin genel bir bilgisi olan herhangi bir marksiste ya da herhangi bir kişiye, gerçekten de, değişik kapitalist ülkelerin proletarya diktatörlüğüne geçişinin, aynı yolda ya da ona uyumlu bir simetri içinde olup olmayacağı sorulsaydı, hiç kuşkusuz yanıt olumsuz olacaktı. Kapitalist dünyada uyumlu, ya da simetrik bir gelişme hiçbir zaman olmamıştır, olamazdı da. Her ülke kapi-

talizmin ve işçi sınıfı hareketinin önce bir, sonra da bir başka yönünü ya da özelliğini ya da özellikler grubunu daha güçlü olarak geliştirmiştir. Gelişme süreci eşit olmayan bir yolda oluştu. Fransa büyük burjuva devrimini gerçekleştirdiği ve bütün Avrupa kıtasını tarihsel olarak yeni bir yaşama gözlerini açmaya zorladığı zaman, İngiltere, aynı zamanda, Fransa'dan kapitalist yönde daha çok geliştiği halde, karşı-devrimci koalisyonun başında bulunuyordu. Ne var ki, bu dönemin İngiliz işçi sınıfı hareketi, geleceğin Marksizm'inin içerdiği şeylerin çoğunu daha o zamanlar parlak bir biçimde yaşamıştı. İngiltere, dünyaya, çartizmi, ilk geniş, gerçekten de yığinsal ve siyasal yönden örgütlenmiş proletarya devrimci hareketini verdiği zaman, pek çoğu zayıf olan burjuva devrimleri Avrupa kıtasında görülüyordu ve Fransa'da proletarya ile burjuvazi arasındaki ilk büyük içsavaş patlamıştı. Burjuvazi, proletaryanın çeşitli ulusal gruplarını farklı ülkelerde farklı yollardan birer birer yendi.

İngiltere, Engels'in dediği gibi, burjuvazinin, bir burjuva aristokrasisi yanında, proletaryanın gerçek bir burjuva üst tabakasını da yarattığı bir ülke modeli idi. Birkaç on yıldan beri bu gelişmiş kapitalist ülke, proletaryanın devrimci mücadelesinde geride kalmıştı. Fransa, dünya tarihi gelişmesine son derece önemli katkıları olan, burjuvaziye karşı 1848 ve 1871'de işçi sınıfının iki kahramanca başkaldırmasında proletaryanın kuvvetini tüketmiş görünüyordu. O zaman işçi sınıfı hareketinin enternasyonalinde önderlik Almanya'ya geçti; bu, Almanya'nın iktisadi yönden İngiltere ve Fransa'nın gerisinde kaldığı 19. yüzyılın yetmişlerinde oldu. Ama Almanya, bu iki ülkeyi ekonomik yönden geride bıraktıkça, yani 20. yüzyılın ikinci on yılına doğru, Almanya'nın marksist işçi partisi, bütün dünya için bir örnek olan bu parti, bir avuç alçağın alçağını -Scheidemann ve Noske'den David ve Legien'e kadar- en kirli edepsizleri, kendilerini kapitalistlere satan, monarşinin ve karşı-devrimci burjuvazinin hizmetinde bulunan iğrenç cellatları başında buldu.

Dünya tarihi, yolundan sapmadan proletarya diktatörlüğüne doğru gidiyor, ama bunu, pürüzsüz, yalın ve dosdoğru olmayan bir yolda yapıyor.

Karl Kautsky'nin hâlâ bir marksist olduğu ve Scheidemann'larla birliği savunmaya ve sovyet ya da proleter demokrasisine karşı burjuva demokrasisini desteklemeye başlamasıyla marksizmin döneği olmadığı zamanlar, "Slavlar ve Devrim" başlığını taşıyan bir makale -bu, yüzyılın dönümünde oluyordu- yazdı. Bu makalede, dünya devrimci hareketindeki önderliğin slavlara geçme olasılığını gös-

teren tarihsel koşulları çizmişti.

Ve öyle oldu. Devrimci proleter enternasyonalinde, önderlik, bir süre için -hiç söylemeye gerek yok ki kısa bir süre için- Ruslara geçmiş bulunmaktadır, tıpkı 19. yüzyılın çeşitli dönemlerinde, önce İngilizlerin, sonra Fransızların, sonra da Almanların eline geçmesi gibi.

Büyük proleter devrimine *başlama*-nın Ruslar için gelişmiş ülkelerden daha kolay olduğunu, ama onu *sürdürmeleri*-nin ve sosyalist toplumun eksiksiz örgütlenmesi anlamında, devrimi nihai zafetine götürmelerinin daha zor olacağını birkaç kez söyleme fırsatını bulmuştum.

Başlamak bizim için daha kolaydı, birincisi, çünkü -20. yüzyıl Avrupası için- çar monarşisinin eşi görülmedik siyasal geriliği, yığınların devrimci hücumlarına eşi görülmedik bir güç vermiştir. İkincisi, Rusya'nın geriliği, proletaryanın, burjuvaziye karşı devrimini, toprak beylerine karşı köylü devrimi ile kendine özgü bir yolda birleştirmiştir. Ekim 1917'de hareket noktamız budur ve eğer ordan başlamamış olsaydık zaferi böyle kolay gerçekleştiremezdik. Daha 1856'da Marx, Prusya ile ilgili olarak proleter devrimi ile köylü savaşının özel bir bileşimi olasılığından söz etmiştir. 1905'in başından itibaren (sayfa 280) Bolşevikler, proletaryanın ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğü düşüncesini savunmuşlardır. Üçüncüsü, 1905 Devrimi'nin işçi ve köylü yığınlarının siyasal eğitimine çok büyük katkıları olmuştur, çünkü bu devrim, yığınların öncüsünü Batıdaki sosyalizmin "son sözü" ile ve gene çünkü yığınların devrimci *eylemi* ile tanışık hale getirmiştir. 1905'te yaptığımız gibi böyle bir "kostümlü prova" olmaksızın 1917 devrimleri -hem Şubat burjuva devrimi, hem de Ekim proleter devrimi- olanaksız olacaktı. Dördüncüsü, Rusya'nın coğrafi koşulları, onu, öteki ülkelerden daha uzun süre kapitalistlerin, gelişmiş ülkelerin üstün askeri gücüne karşı direnme olanağını sağladı. Beşincisi, proletaryanın köylülüğe karşı özgül tutumu, burjuva devriminden sosyalist devrime geçişi kolaylaştırmış ve kent proletaryasının kırsal kesimdeki çalışan halkın yarı-proleter ve yoksul kesimlerini etkilemesini kolaylaştırmıştı. Altıncısı, grev eylemlerindeki uzun süreli eğitim ve Avrupa'nın yığinsal işçi sınıfı hareketinin deneyimleri *sovyetler* gibi proletaryanın devrimci örgütünün böyle biricik bir biçiminin -derin ve hızla yığılaşan devrimci bir durumdan- çıkmasını kolaylaştırmıştır.

Bu sıralama, kuşkusuz, tam değildir, ama şimdilik yeterli olacaktır.

Sovyet, ya da proleter demokrasisi, Rusya'da doğdu. Paris Komünü ardından ikinci bir çağ açan adım atıldı. Proleter ve köylü sovyeti cumhuriyeti, dünyada ilk

kalıcı sosyalist cumhuriyet olduğunu tanıtladı. *Yeni bir devlet biçimi* olarak yok olması olanaksızdır. Bu devlet bundan böyle tek başına olmayacaktır.

Sosyalizmin kurulması işinin sürdürülmesi ve tamamlanması için, daha çok, pek çok şey gereklidir. Daha gelişmiş ülkeler içerisinde, proletaryanın daha çok ağırlık ve etkinlik kazandığı Sovyet Cumhuriyetleri, bir kez proletarya diktatörlüğü yolunu tutunca, Rusya'nın ötekileri geride bırakması için her türlü şansa sahiptir.

İkinci Enternasyonalin iflasi, şimdi ölmekte ve canlı canlı çürümektedir. Aslında Dünya burjuvazisine uşaklık rolünü oynamaktadır. Gerçek anlamında sarı enternasyonaldır. Önde gelen, Kautsky gibi ideolojik liderleri, *burjuva* demokrasisini yüceltmekte ve genel "demokrasi" olarak, ya da -daha da aptalcası ve daha da toycası- "saf demokrasi" olarak adlandırmaktadırlar.

Burjuva demokrasisi gününü doldurmuştur, tıpkı İkinci Enternasyonalin, hareketin görevi işçi yığınlarını burjuva demokrasisi çerçevesi içerisinde eğitmek olduğu zamanlarda tarihsel olarak gerekli ve yararlı işler yapmış olduğu halde, gününü doldurmuş olması gibi.

Ne denli demokratik olursa olsun, hiçbir burjuva cumhuriyeti, çalışan halkın sermaye tarafından baskı altına alınmasının bir aracı, burjuvazinin diktatörlüğünün, sermayenin siyasal yönetiminin bir aracı olma işlevini yapan bir makineden başka bir şey olmamıştır ve olamazdı da. Demokratik burjuva cumhuriyeti, çoğunluk yönetimini vaadetmiş ve bunu ilan etmişti, ama toprağın ve öteki üretim araçlarının özel mülkiyeti var olduğu sürece bunu hiçbir zaman gerçekleştiremedi.

Burjuva demokratik cumhuriyetinde "özgürlük" aslında *zengin olan için* özgürlüktü. Proleterler ve çalışan köylüler, bundan, kendi güçlerini sermayeyi alaşağı etmek, burjuva demokrasisinin üstesinden gelmek amacıyla yararlanabilirdi ve yararlanmalıydı da, ama *gerçekte* çalışan yığınlar, genel bir kural olarak, kapitalizm koşullarındaki demokrasiden yararlanamamışlardı.

Sovyet ya da proleter demokrasisi, dünyada ilk kez yığınlar için, çalışan halk için, fabrika işçileri ve küçük köylüler için *demokrasiyi* yaratmıştır.

Dünya, nüfusunun çoğunluğu tarafından kullanılan siyasal iktidarı, bu çoğunluk tarafından *filen* kullanılan iktidarı, sovyet yönetimindeki benzer bir biçimde bugüne dek henüz görmemiştir.

Bu demokrasi, sömürücülerin ve onların suç ortaklarının "özgürlüğünü" baskı altına alır; sömürme "özgürlüğünden" arınmış, "özgürlükten",

sermayenin egemenliğini yeniden kurma mücadelesi "özgürlüğünden", kendi ülkelerinin işçileri ve köylülerine karşı yabancı burjuvazi ile anlaşmaya girme "özgürlüğünden" bunları yoksun bırakır.

Bırakın Kautsky böyle bir özgürlüğü savunsun. Ancak Marksizmin döneği, sosyalizmin döneği bunu yapabilir.

İkinci Enternasyonalin, Hilferding ve Kautsky gibi ideolojik önderlerinin iflasi, bunların, sovyet, ya da proleter demokrasisinin önemini, onun Paris Komünü ile olan bağıntısını, tarihteki yerini, proletaryanın bir diktatörlük biçimi olarak onun gerekliliğini kavramadaki son derece yetersizliklerini hiçbir şeyde böylesine çarpıcı bir biçimde ifade etmemiştir.

Die Freiheit gazetesi, "Bağımsız" (namı diğer orta sınıf, darkafalı, küçük-burjuva) Alman Sosyal-Demokrat Partisi organı, 17 Şubat 1915 tarihli 74. sayısında, "Almanya Devrimci Proletaryasına" bir bildiri yayınladı.

Bu bildiri, parti yöneticileri ve partinin bizim Kurucu Meclisin Alman çeşitlemesi olan bütün Ulusal Meclis üyeleri tarafından imzalanmıştır.

Bu bildiri, Scheidemann'ların *İşçi Konseyleri'ni* ortadan kaldırma isteklerini suçlamaktadır ve konseylerin, Meclis ile *bileştirilmesini*, konseylere belki siyasal haklar sağlanmasını ve anayasada belli bir yer verilmesini -gülmeyin- önermektedir.

Burjuvazinin diktatörlüğü ile proletaryanın diktatörlüğünü uzlaştırmak, birleştirmek! Ne de kolay! Ne de parlak bir darkafalı fikir!

Üzülecek tek şey, bunun, Kerenski zamanında birleşmiş menşeviklerle sosyalist-devrimciler, şu kendilerini sosyalist sanan küçük-burjuva demokratları tarafından Rusya'da denenmiş olmasıdır.

Marx'ı okuyan ve kapitalist toplumda, her ağır durumda, her ciddi sınıf çatışmasında, seçeneğin ya burjuvazinin diktatörlüğü ya da proletaryanın diktatörlüğü olduğunu anlamayan her insan, Marx'ın iktisadi ve siyasal öğretilerinden hiçbir şey anlamamıştır.

Ama, Hilferding'in, Kautsky'nin ve ortaklarının, burjuvazinin diktatörlüğü ile proletaryanın diktatörlüğünü barışçıl yoldan birleştirme yolundaki parlak darkafalı düşünceleri, eğer bu pek ilginç ve pek komik 11 Şubat bildirisinin içine yerleştirilen iktisadi ve siyasal zırvaları kapsamlı olarak ele almak gerekirse, özel bir inceleme ister. Bunun bir başka makale için bir başka zamana bırakılması gerekecektir.

MOSKOVA, 15 NİSAN 1919

N. LENİN

(*Marx-Engels-Marxizm*, Sol Yayınları, 2006, Dördüncü Baskı, s: 428-437)

Sudan'da diktatör yıkıldı, cuntaya karşı mücadele devam ediyor

Sudanlıların “üçüncü devrim” diye tanımladıkları halk isyanı 30 yıldır işbaşında olan dinci/faşist diktatör Ömer el Beşir’i devirdi. Darbeyle el Beşir’i deviren generaller, diktatörü feda edip diktatörlüğü kurtarmaya çalışıyor. Düne kadar el Beşir’in suç ortağı olanlar, giriştikleri darbe ile halkın yanında görünüp halk isyanını pasifize etme telaşındalar.

Darbecilerin halk isyanını pasifize etme planları olsa da, bu karşı-devrimci girişimin başarıya ulaşması kolay değil. Zira el Beşir’i tarihin çöplüğüne atan halk isyanıdır. İsyen edenler, generallerin rejimin suç ortakları olduğunu biliyorlar. 1989’da askeri darbe ile iktidara el koyan el Beşir rejiminin temel dayanağının generaller olduğu milyonlarca Sudanlının malumudur. Nitekim baskıya, zorbalığa, işkenceye, cinayetlere rağmen aylardır direnen kitleler, tereddüt etmeden “cuntaya karşı mücadeleye devam” dediler.

KİTLELERİN DEVRİMCİ DİNAMİZMİ

Müslüman Kardeşler hareketinin Sudan’daki versiyonu kabul edilen el Beşir’le dikta rejiminin esas dayanağı ‘ordu, istihbarat, emniyet’ üçgeniydi. Halk isyanının patlak vermesinden sonra bunlara “sivil silahlı çeteler” de eklendi. El Beşir’in ideolojik dayanağı ise dinci gericiydik. Devrik diktatöre en yakın kişinin AKP-saray rejiminin başı olması, bu konuda fikir veriyor.

Bir kabus gibi ülkenin üstüne çöken bu rejim, Sudan’ın başına açmadık felaket bırakmadı. Ülkeyi parçaladı, iç savaşları kışkırttı, kitlesel katliamlar yaptı, gırtlığına kadar yolsuzluk ve rüşvet batağına saplandı, emekçileri koyu bir sefaletin içine itti, buna karşı gelişen kitle hareketini ve ilerici-devrimci güçleri ise acımasızca ezdi. Acımasızlık ve kural tanımazlığıyla anılan bu dinci rejim yakın zamana kadar güçlü ve kendinden emin görünüyordu. Oysa geçen Aralık ayında başlayan kitle hareketinin halk isyanına sıçramasıyla çatırdamaya başladı. Yıkılmaz zannedilen diktatörü bizzat kendi suç ortakları devirmek zorunda kaldı. Bu ise meşru/militan kitle direnişinin en azgın diktatörleri bile yıkmaya muktedir olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

DİKTA REJİM DE GİTMELİ

Darbeyi duyuran el Beşir’in Savunma

Bakanı Avad Muhammed Ahmed Bin Avf üç aylık sıkıyönetim, bir ay sürecek gece sokağa çıkma yasağı, anayasanın rafa kaldırılması ve bazı kurumların lağvedildiğini ilan etti. Çiçeği burnunda cunta şefi, kendinden emin görünse de, üçüncü gün geri çekilmek zorunda kaldı. Zira kitleler el Beşir’in devrilmesini kutlasa da, ilk andan itibaren cuntaya karşı net bir tutum aldılar.

“Özgürlük ve Değişim Güçleri” adı altına birleşen muhalefet, el Beşir’le birlikte dikta rejiminin devrilmesini istediklerini, bu amaçlarına ulaşana kadar mücadeleye devam edeceklerini ilan ettiler. Güçler adına yapılan açıklamada “bütün talepler yerine getirilinceye kadar Sudan ordusunun Genel Komutanlığı karargahının önünde oturmaya devam edeceğiz” denildi. Bu kararlılık cuntacıları geri adım atmaya zorladı.

TEHDİT TUTMADI TAVİZ VERİYORLAR

Yönetime el koyan generallerin üst perdeden yaptıkları açıklama büyük bir tepkiyle karşılandı. Bunun üzerine “klasik darbe” açıklaması geri çekildi. Basına açıklama yapan cuntanın sözcüsü darbe yapmak gibi bir amaçlarının olmadığını, halkın çağrısına uyarak el Beşir’i devirdiklerini, ülkenin geleceğine siyasetçilerin karar vereceğini söylemek mecburiyetinde kaldı.

Eylemlere devam eden halka karşı şiddet kullanmak istese de, cunta şefleri ordunun parçalanmasından da çekiniyorlar. Zira üst kademeler cuntaya umut bağlarken, alt kademe subay ve erlerin

önemli bir kesiminin halktan yana olduğuna dair güçlü veriler yansıyor. Şimdilik kaba şiddete başvurmaktan kaçınmanın bir nedeni halkın direnme kararı ise, diğeri de ordu içinde farklı iki eğilimin bulunmasıdır. Bu ise cunta şeflerini muhalefeti muhatap almaya ve tavizler vermeye zorluyor.

Muhalefet parti ve güçlerle görüşen cunta temsilcileri, birçok talebi yerine getireceklerini beyan ettiler. Emniyet ve istihbarat şefi istifa ettirildi. Özgürlükleri kısıtlayan tüm yasaları kaldırma sözü verildi. Sıkıyönetim ilanı geri çekildi. Yolsuzluk yapanların, masum insanların öldürülmesinde yer alanların yargılanacağı ve siyasi tutukluların serbest bırakılacağı vaat edildi.

Muhalefet güçleriyle isyan eden halkı yok sayan tutumu terk etmek zorunda kalan cuntanın taviz vermesi, kitlelerin direnme kararlılığından duyduğu korkunun boyutu hakkında fikir veriyor. Sıkıyönetimi de sokağa çıkma yasağını da boşa düşüren halk kitlelerinin, “cuntadan çektiğimiz yeter, sadece el Beşir değil, rejimi de yıkılmalı!” ısrarı geri adım attırdı.

HALK İSYANININ GÜCÜ VE SINIRLARI

Eylemlere devam eden siyasi partiler/hareketler, meslek örgütleri, gençler, kadınlar ve diğer emekçiler Genelkurmay önündeki direnişe son vermek için taleplerinin karşılanmasını istiyor. Bunun için üç talep öne süren Özgürlük ve Değişim güçleri, yönetimin kendilerinin de dahil olacağı yetkili bir sivil hükümete devredilmesi, halkı temsil etmeyen el

Beşir rejiminin daha önce almış olduğu keyfi kararlarının ortadan kaldırılması ve halka karşı suç işleyen rejim güçlerinin yönetim dışında bırakılmasını istiyorlar.

Direnen emekçiler, cunta ile el Beşir’in suç ortaklığının yok sayılmasına izin vermiyor. Bununla birlikte, Sudan ordusunun “halkın ordusu” olduğunu savunan muhalifler de var. Bu kesimler, ‘halktan yana olan ordu güçleri’nin, kurulacak “sivil geçiş hükümeti”ne yardımcı olmasını, tabir uygunsa “güvenliğini sağlamalarını” talep ediyorlar.

Ordunun halktan yana olduğu var sayılan kesiminden medet umulması, direnişin sınırları hakkında fikir veriyor. Bu açmaz, Sudan’da işçi sınıfıyla emekçilerin konumu ve kitle hareketinin verili koşullardaki niteliğinden kaynaklanıyor. Yansıyanlardan, hareketin en ileri temsilcisi olan Sudan Komünist Partisi’nin (SKP) etki alanının sınırlı olduğu anlaşıyor. Muhalefetin bir parçası olan SKP dahil, bütün muhalif güçlerin talepleri halen düzen içidir. Bu durum ordunun en azından bir kesiminden medet umulmasını kaçınılmaz kılıyor.

Sudan egemen sınıfları da, bölgesel güçler de, emperyalistler de halk hareketinin bu zayıflığının farkındalar. Bu durumu, belli tavizler karşılığında halk isyanını sonlandırma politikasını öne çıkartıyor. Şiddetle halkı dize getirmenin zorluğu ve yaratacağı açmazlar, en azından verili koşullarda taviz vermeyi daha uygun seçenek haline getiriyor. Rejimin şiddete yönelmesi halen ihtimal dahilinde olsa da, görüldüğü kadarıyla şimdilik taviz verme eğilimi ağır basıyor.

Olası dış müdahalelerin yaratabileceği sorunları saklı tutarak söylesek, bu eğilimin ağır basması ve belli kazanımlarla halk isyanının sonlandırılması, kitle hareketinin geleceği açısından pozitif bir miras bırakacaktır. Buna rağmen işçi ve emekçilerin maruz kaldığı devasa sorunların bu sistemde çözüme kavuşturulması olası değil. Bu ise sınıf çatışmalarının devamını zorunlu kılıyor. El Beşir cuntasına karşı heterojen güçlerin birliği işlevselken, sonraki aşamada bu birliğin parçalanması kaçınılmazdır. Çatışmanın ileriki aşamasında, işçi sınıfının tarihsel rolünü oynayabilmesi için, komünist öncüyle devrimci örgütsel birliğini inşa etmesi gerekiyor.

Cezayir’de eylemler büyüyerek devam ediyor

20 yıldır Cezayir Cumhurbaşkanı olan Abdülaziz Buteflika’nın 5. kez adaylığının açıklandığı 22 Şubat 2019’dan bu yana Cezayir’de protestolar devam ediyor.

Protestoların hedefindeki Buteflika 2013’de geçirdiği kalp krizi sonucu felç kalmıştı ve kamuoyu önüne nadiren çıkıyordu.

Aday olmasına karşı süren protestolar üzerine Buteflika 2 Nisan’da istifa etti. Anayasaya göre, “Millet Komisyonu” başkanı Abdulkadir bin Salih, geçici cumhurbaşkanlığı görevine getirildi. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin 4 Temmuz’da gerçekleştirileceği duyuruldu.

Buteflika’nın istifası dışında yönetimde hiçbir değişiklik olmamış, sadece cumhurbaşkanlığı seçimi için tarih verilmişti. Göreve çağrılan Hakimler Kurulu, bu aldatmaca seçimde görev yapmayacaklarını açıkladı ve eski erkin tüm kurumlardan temizlenmesini talep etti.

Bu nedenle ülkede kitlesel protestolar devam ediyor. Yüz binlerce işçi, emekçi sokakları terk etmiyor. Kitleler Buteflika döneminden kalma tüm isimlerin görevden alınmasını talep ediyor, “hepsini temizleyin”, “hepiniz gideceksiniz” sloganlarıyla öfkelerini dile getiriyorlar.

Gösteriler Cezayir’le sınırlı kalmadı, İngiltere ve Fransa başkentlerine de yayıldı. Cezayirli göçmenlerce Londra ve Paris’te yapılan eylemlerde, yönetimin istifa etmesi, eski rejimin yıkılması talep edildi.

Abdülaziz Buteflika istifa etmiş olsa da, Cezayir’de yokluk ve yoksulluğun cenderesindeki işçi ve emekçiler çürümüş sisteme olan öfkelerini haftalardır sokaklarda dillendirmeye devam ediyorlar. Sermaye temsilcileri ise eylemlerin

Abdülaziz Buteflika ve klanına karşı öfke sınırlarında kalması için ellerinden geleni yapıyorlar.

FRANSIZ EMPERYALİZMİNİN TEMKİNLİ TUTUMU

1830’da Fransa tarafından işgal edilen Cezayir 1962 yılına kadar Fransa’nın sömürgesi idi. Cezayir halkı Fransız emperyalizmine karşı defalarca başkaldırdı, on binlerce Cezayirli hayatını kaybetti.

Cezayir bağımsızlığını kazandıktan sonra da Fransa’nın vesayetinden kurtulma şansını yakalayamadı. Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) önderliğinde inşa edilen rejimin Fransa’ya bağımlılığı sürdü. Bugünün çürümüş, yolsuzluğu ayyuka çıkmış sisteminin adımları o günden atılmış oldu. Fransız emperyalizminin işgali sona erse de, yarattığı işbirlikçi sistem sayesinde orada kalmaya devam etti.

Bu nedenle Fransız burjuvazisi Cezayir’deki gelişmelere oldukça ihtiyatlı yaklaşıyor, diplomasi ve “nezaket” sınırları içinde kalmaya özen gösteriyor. Bunu

hem Cezayir’deki Fransız sermayesinin bekası için, hem de Fransa’da yaşayan Cezayirlileri hesaba katarak yapıyor. Zira Fransa’da 4 milyon civarında Cezayir kökenli insan yaşıyor ve her 10 Fransız’dan birinin Cezayir’le ilişkili olduğu söyleniyor.

Libya, Nijerya ve Angola’nın yanı sıra Cezayir’in bölgenin dördüncü zengin gaz ve petrol rezervlerine sahip olması eski sömürgecinin iştahını kabartmaya devam ediyor. Fransa doğal gaz ihtiyacının yüzde onunu, petrol ihtiyacının yüzde dokuzunu Cezayir’den karşılıyor.

Fransa’nın Cezayir ile ilişkileri komşusu Mali’ye kadar uzanıyor. Fransa Cezayir üzerinden Mali’deki terörist grupları silahlandırarak, bunlar üzerinden ülkenin kaynaklarını talan ediyor.

Fransa dışişleri bakanlığı eylemlerin ikinci haftasında yaptığı açıklamada, Cezayir’in egemen bir ülke olduğunu, seçim sürecine müdahale edilmemesi gerektiğini söyleyip, eylemlerin barışçıl niteliğine ve güvenlik güçlerinin ölçülü

davranmasına vurgu yapmıştı. Olayların üçüncü haftasında ise, Buteflika’nın yeniden aday olmaktan “vazgeçmesini” takdir etmiş, sükûnet içinde gerçekleşen eylemleri ve ordunun barışçıl tutumunu övgüye değer bulmuştu. ABD dışişleri bakanlığı ise yaptığı açıklamada “Cezayir halkını ve onun barış içinde gösteri düzenleme hakkını sonuna kadar savunacağını” duyurmuştu.

“İKİNCİ CUMHURİYET” TARTIŞMALARI

Müslüman Kardeşler’den sol yelpazeye kadar, irili ufaklı bir dizi grup ve çevre direnişte yer alıyor. Birleştikleri tek nokta, her yöne çekilebilir bir “ikinci Cumhuriyet” hayali.

Kitlelerin devrimci enerjisi içi boş bir “ikinci Cumhuriyet” tartışmalarıyla heba edilmekle kalınmıyor, bu “sihirli” sözcük burjuvazi için, eski düzeni allayıp pullayıp yeniden sunmanın imkanına dönüşüyor. Buna bir askeri darbe olasılığı da dahil.

Muhalefetin önemli bileşenlerinden olan ve parlamentoda 27 sandalyesi bulunan Sosyalist Güçler Cephesi (FFS), İşçi Partisi (PT) ve bu yelpazede yer alan irili ufaklı gruplar da “ikinci Cumhuriyet” tartışmalarını meşru kılma gayretindeler.

Cezayir işçi sınıfı, emekçileri, kadınları ve gençleri, bu çürümüş ve kokuşmuş düzenden kurtulmak istiyorlar. Ancak bunun içi boş bir “ikinci Cumhuriyet” üzerinden gerçekleşmesi mümkün görünmüyor.

Cezayir işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin başladıkları noktaya dönmemelerinin yolu, kendi devrimci önderliklerini yaratmalarından, çözümü düzen sınırlarının dışında aramalarından geçiyor.

Fransa’da polis devleti uygulamalarına karşı kitleler sokaktaydı

Sarı Yelekliler’in 22. Cumartesi eyleminde (13 Nisan) “Gösteri ve ifade özgürlüğü” yasasına karşı yürürlüğe giren yasanın kaldırılması için Fransa’nın birçok yerinde eylemler gerçekleştirildi.

“Loi anti-casseur/kırıcılar karşıtı yasa” işçi sendikalarından CGT, FO, Solidaire, SNJ-Ulusal Gazeteciler Sendikası ile eğitim emekçileri ve öğrenci sendikalarından UNEF, UNL, FIDL, FSU, sol partilerden NPA-Yeni Anti Kapitalist Parti, PCF-Fransız Komünist Partisi, PCOF-Fransa İşçilerinin Komünist Partisi, POİD-Bağımsız Demokratik İşçi Partisi, PG-Sol Parti, La France Insoumise-Boyun Eğmeyen Fransa’nın, yarı bağımsız Pol Kitap Arşivi: <https://arxiv.org/>

sıra Lige de Droit de L’Homme, İnsan Hakları Derneği, Amnesty International, Avukatlar Kolektifi, ırkçılık karşıtı kurumlar gibi elliye yakın imzacı kurumun ortak çağrısıyla düzenlenen eylemlerle protesto edildi. Polis devleti uygulamalarına son verilmesi talebinin yükseltildiği eylemlerde, söz konusu yasanın geri çekilmesi istendi.

Yasaklara rağmen Paris, Marsilya, Rouen, Lille, Laval, Chartres, Lyon, Strasbourg, Nantes, Orleans, Nancy, Bordeaux, Montpeliers başta olmak üzere 187 noktada eylemler düzenlendi. Toulouse’daki eyleme polis saldırırken, kitle direnişle polis karşılaştı.

Kapitalizme köle, karanlığa teslim olma!

1 Mayıs'ta alanlara!

1 Mayıs, işçilerin uluslararası birlik günüdür. 1 Mayıs insanın insan üzerindeki sömürüne, zulmüne, baskısına karşı dayanışmanın günüdür. Açlığa, sefalete, yoksulluğa karşı ayağa kalkmanın, mücadelenin günüdür.

Emek ile sermayenin karşı karşıya geldiği 1 Mayıs, bütün dünyanın işçileri için büyük bedellerle kazanıldı. Sadece 8 saatlik işgünü için işçiler oluk oluk kanlarını ve sayısız canlarını verdiler. Avusturyalı işçiler, 1856 yılında 8 saatlik işgünü için bir günlük iş bırakmaya karar verdiler ve sonra bunu her yıl tekrarladılar. Ardından Amerikalı işçiler geldi. 1886'nın 1 Mayıs'ında 200 bin Amerikalı işçi iş bıraktı. İşçi hareketi baskı ve zulüm politikasıyla engellenmek istendi.

1890'da 1 Mayıs'ın uluslararası bir gün olarak kutlanması kararı verildi. Tüm bu mücadeleler sonucunda 8 saatlik işgünü kabul edildi ve 1 Mayıs, sınıf mücadelesi tarihine kırmızı harflerle yazıldı. Temsil ettiği gelenekle geçmişten bugüne işçi ve emekçilerin kurtuluş kavgasına ışık tutuyor. Çünkü işçi sınıfının burjuvazi ile mücadelesi bir güne sığmıyor.

ÖZGÜRLÜĞÜNE VE GELECEĞİNE SAHİP ÇIKMAK İÇİN 1 MAYIS'TA ALANLARA!

Kapitalizm uysal köleler yetiştirmek istiyor. Gençliğe vaat ettiği gelecek kopkoyu bir karanlık. Her üç üniversite mezunundan biri işsiz ve hepsi okurken de çalışmak zorunda. Şimdi "Yeni Ekonomi Programı" başlığı altında kıdem tazminatından emeklilik hakkının gaspına kadar bir dizi saldırı gündemdedir. İşçi sınıfının kazanılmış haklarına göz dikmek demek, bizlerin geleceğine göz dikmek demektir.

Artan bölüm masrafları ve barınma ücreti, sağlıksız ve niteliksiz yurt koşulları, yol masrafı, yemekhane ve kantin fiyatlarındaki artış derken okumak epey ağır bir yüke dönüşmüş durumdadır. Kapitalist düzen, krizinin faturasını bizlere kesmeye çalışıyor. Geleceksizlik nedeniyle intihar eden veya çalışırken iş cinayetlerinde öldürülen arkadaşlarımızın sayısı her geçen gün artıyor.

Üniversitelerde, yurtlarda taciz, tecavüz, istismar olayları katlanarak devam ediyor. Gericiliğin baskısı yoğunlaştıkça sistemin çürüme kokuları dayanılmaz

boyutlara ulaşıyor. Ceren Damar'dan sonra en son Ankara Üniversitesi'nde tutuklanan profesöre dek yaşananlar sadece buzağının görünen kısmıdır. Üniversitelerde insan öldürme, taciz, tecavüz vb. olaylar artık gündelik hale gelmiştir.

Üniversitelerde ilerici hocalarımız ya tutuklanıyor ya da ihraç ediliyor. İlerici birikim adına ne varsa tasfiye ediliyor. Şenliklerimiz, konferanslarımız iptal ediliyor, kulüplerimize ödenek ayrılmıyor, her türlü yan yana geliş engellenmeye çalışılıyor. Ancak üniversitelerin kapısı dinci-gerici faaliyetlere sonuna kadar açılıyor. Bize tadilat bahanesi sunulurken, AKP şefinin önüne halılar seriliyor. Seçim döneminde yurtların, üniversitelerin iktidarın arka bahçesi olarak kullanıldığı herkes tarafından biliniyor.

Emperyalist kapitalist sistem savaş ve yıkım politikalarını uygularken her türlü lojistik desteğini ve savaş hazırlığını üniversitelere dayandırmaktadır. Açılan bölümlerde yapılan araştırmalar savaş ve saldırganlık politikalarına hizmet etmektedir. Sistem bizleri emperyalizmin askeri, kapitalizmin uysal köleleri haline getirmeye çalışmaktadır. Gençliği karanlığa teslim almak için her türlü saldırı politikası uygulanmaktadır.

Dünyanın her yerinde gençlik özgürlüğü ve geleceği için alanlarda, sokaklardadır. Krizin faturasını ödememek için, Eşit-parasız eğitim, özerk-demokratik üniversite için, Kapitalizme köle, karanlığa teslim olmamak için, Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için 1 Mayıs'ta DGB ile alanlara!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
NİSAN 2019

ODTÜ'nün devrimci geleneğine sahip çıkacağız!

Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde (ODTÜ) her yıl gerçekleştirilen bahar şenlikleri, geçtiğimiz günlerde ODTÜ Rektörü Verşan Kök tarafından iptal edildi. Verşan Kök, önce "şenliği otoparkta yapın" dedi, ardından da "üniversitemizin teknik ve idari olanakları yeterli değil" bahanesini öne sürerek, şenliğin iptal edildiğini duyurdu.

Geçen sene ODTÜ Mezunlar Derneği'nin çağrısında, "ODTÜ mezunları olarak özerk demokratik üniversite, ifade özgürlüğü, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nde de belirtildiği gibi örgütlenme özgürlüğü, özgür bilimsel eğitim gibi değerlerin üniversitelerin temel değerleri olduğunu ve toplumun ileriye taşınması için her koşulda korunması gerektiğini

savunuyoruz" açıklaması yapılmış ve ardından rektörlük tarafından "çevre kirliliği ve altyapı problemleri" bahane edilerek, şenlik iptal edilmişti.

Bu sene şenliğe karşı gösterilen gericici tavırda iki önemli nokta var. Birincisi, şenlik hemen iptal edilmiyor. Üniversite içerisindeki muhalif her öğrenciyi pasifize etmek isteyen ve tamamıyla kendi çizdikleri alana sıkıştırmak isteyen bir tutum var ortada. "Şimdilik bizim istediğimiz yerde kalın da, daha sonrasına bakacağız" diyorlar. Bu yolla Devrim stadını yasaklayarak, şenliğin politik içeriğini boşaltmayı hedefliyorlar. Zira şenliğin Devrim Stadı'nda gerçekleştirilmesinin anlamı, ODTÜ'nün devrimci mirasına sahip çıkmaktan ileri gelmektedir. ODTÜ

öğrencileri bu durum karşısında net bir tutum almışlardır. Şenlik, bugüne kadar Devrim Stadı'nda yapılmıştır ve şimdi de orada yapılacaktır! İkincisi ise, alınan bu tutum karşısında, istenilenler gerçekleşmeyince geçen sene de olduğu gibi "iptal" adı altında şenlik yasaklanmak istenmiştir. Buradan da anlaşılacağı gibi istenen çok nettir: Hiçbir kafadan ses çıksın istemiyorlar!

Bu gericici uygulama, ODTÜ'de ilk kez yaşanmıyor. Verşan Kök, kendinden öncekileri aratmamaktadır. Daha önceleri Sarı Yelekliler hareketi üzerine yapılacak olan eylem ve etkinlikler polis tarafından engellenmiş, 8 Mart için hazırlanan program yasaklanmıştır.

Bu tablo, eğitimdeki neoliberal dö-

nüşümün ODTÜ özelinde üniversitelerdeki yansımasıdır. Üniversiteler, bilimin merkezleri olmaları gerekirken, gericiliğin yuvası haline gelmiştir. Bilimsel eğitimden söz etmek zaten mümkün değilken, birçok ilerici akademisyenin KHK ile ihraç edilmesi neticesinde ise üniversitelerdeki eğitimin niteliği içler acısı hale gelmiştir.

Her geçen gün, okullarımızda baskı daha da artmaktadır. ODTÜ'nün devrimci geleneği, '68'in önderlerinden bizlere bir mirastır. Bahar şenliği bizim geleneğimizdir. '68'de emperyalist savaşa karşı Vietnam halkının yanında olanlar, Vietnam kasabı olarak bilinen Commer'in arabasını ateşe verenler yaratmıştır bu geleneği. Ve bugün de ODTÜ öğrencileri bu geleneğe sahip çıkmak zorundadırlar!

ANKARA DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
16 NİSAN 2019

Sosyal yıkım paketi ve “İstihdam bazlı eğitim”

Yeni Ekonomi Programı adıyla sunulan sosyal yıkım paketi, ilk olarak 2018 yılının Eylül ayında açıklanmıştı. Saldırı paketinde kıdem tazminatı, sosyal güvenlik vb. başlıklara dair hedefler yer alıyordu. Seçim sonuçlarının belli olduğu gece ise TUSİAD iktidara seslenerek “yapısal reform” istedi. Damat Albayrak’ın geçtiğimiz günlerde sunduğu “Yeni Ekonomi Programı Yapısal Dönüşüm Adımları 2009” paketi, tam da TUSİAD’ın açıklamasındaki beklentiler üzerine kuruludur. Bu sosyal yıkım paketi emekçilerin sırtındaki yükün artmasına, zenginlerin ise ferahlamasına hizmet etmektedir.

Sosyal yıkım paketi birincisi, Bireysel Emeklilik Sistemi; ikincisi, kıdem tazminatının gaspı, üçüncüsü ise işçi ücretlerinden kesintiyle oluşturulan fonların yağması yoluyla sermayeye peşkeş çekilmesi olmak üzere üç ayak üzerine kuruludur.

Kıdem tazminatının fona devredilerek ortadan kaldırılmak istendiği biliniyor. BES uygulaması ile zaten işçilerin düşük olan ücretlerinden yeni bir kesinti yapılacaktır. Albayrak’ın basın toplantısında ifade ettiği biçimi ile “sistemde biriken fonlar reel sektöre kanallize edilecek ve şirketlere ucuz finansman kaynağı sağlanacak.” Yani işçilerden gasp edilen kaynaklar, ucuz kredi olarak sermayeye peşkeş çekilecek.

Ekonomik krizin faturasının gidecek artması, sanayi üretiminde yaşanan daralma ve bu daralmanın devam edeceğine ilişkin veriler ekonomide bir küçülmeyi işaret etmektedir. Küçülmelerin emekçilere yansması ise işsizliktir. İşsizlik resmi rakamlar düzeyinde yüzde 14,7’ye yükseldi. DİSK-AR verilerine

Mesleki eğitim, işgücünün eğitim masraflarından sermayenin payına düşen kısmın, sermayenin sırtından alınması anlamına gelmektedir. Ucuz işgücünün sanayiye hazır olarak gitmesinin yanı sıra eğitim alanlarındaki üretimden de kâr elde edilmektedir. Nereden bakılırsa bakılsın mesleki eğitim kapitalistler için can simidi olmaya devam etmektedir.

göre, geniş tanımlı işsiz sayısı 7 milyon 552 bine yükseldi. İşsizlik oranı yüzde 22,1 olarak hesaplandı. Ocak 2019’da geniş tanımlı işsiz sayısı 1 milyon 150 bin arttı. Geçen yıla kıyasla genç işsizliği 6,8 puan artarak yüzde 19,9’dan yüzde 26,7’ye yükseldi. Kadın işsizliği 3,1 puan artışla yüzde 13,4’ten yüzde 16,5 seviyesine çıktı. Tarım dışı kadın işsizliği ise yüzde 20’ye tırmandı.

Berat Albayrak açıklamasında “İstihdam Bazlı Eğitim Planlaması”na da değinerek, kurumlardaki eğitim ve istihdam

verileri entegre edilerek, eğitim programı ve meslek bazında arz talep dengesi oluşturulacağını, böylece eğitim ve istihdamın uzun vadeli perspektifle planlanacağını söyledi. Milli Eğitim Bakanlığı’nın, bu programı Eylül’de açıklayacağını bildirdi.

Ayrıntılara dair açıklamayı sonraya bıraksalar da istihdam bazlı eğitim mesleki eğitim demektir. Uzun bir süredir eğitim sanayinin ihtiyaçları çerçevesinde yapılandırılıyor. TUSİAD 15 Temmuz darbe girişimi ardından yaptığı açıklamada da

bu konuya değinmiştir. Sanayi ile MEB’in ortak yürüttüğü, projeler ortaya koyduğu, anlaşmalara vardığı bir süreci geride bıraktık. Mesleki eğitim, işgücünün eğitim masraflarından sermayenin payına düşen kısmın, sermayenin sırtından alınması anlamına gelmektedir. Ucuz işgücünün sanayiye hazır olarak gitmesinin yanı sıra eğitim alanlarındaki üretimden de kâr elde edilmektedir. Nereden bakılırsa bakılsın mesleki eğitim kapitalistler için can simidi olmaya devam etmektedir.

ODTÜ’lüler ‘Devrim’i bırakmadı: Şenlik ODTÜ’nün, ODTÜ bizimdir!

ODTÜ’de bahar şenliklerinin yasaklanmak istenmesine karşı öğrencilerin eylemleri sonuç verdi, ODTÜ Rektörü geri adım attı. ODTÜ 33. Bahar Şenlikleri yine Devrim Stadyumu’nda yapılacak.

ODTÜ Rektörlüğü; “ekonomik sıkıntı” bahanesini öne sürerek 33. bahar şenliklerinin iptal edildiğini duyurmuş sonrasında ise ODTÜ’lü öğrencilerin ve

kamuoyunun basıncıyla Devrim Stadyumu dışında şenliğin yapılacağını açıklamıştı.

16 Nisan’da binlerce ODTÜ öğrencisinin rektörlük binası önünde, Devrim Stadyumu’nun 33. Bahar Şenliği programında yer alması talebiyle yaptığı eylemler karşısında rektörlük geri adım atmak durumunda kaldı. Şenliği düzen-

leyen Uluslararası Gençlik Topluluğu (UGT) temsilcileri ile toplantı yapmayı kabul eden rektörlük, 17 Nisan günü saat 12.15’te öğrencilerle görüşme gerçekleştirdi.

İki saatten fazla süren toplantı sonrasında, daha önce şenlik programına dahil edilmeyen Devrim Stadyumu’nun programa dahil edildiği duyuruldu.

24-26 Nisan tarihlerinde üç gün yapılacak Bahar Şenliği’nde Devrim Stadyumu’nun kaç gün kullanılacağı ise sanatçıların katılım durumuna göre belirlenecek.

Toplantı sonrasında rektörlük önünde bekleyen öğrencilere UGT Yönetim Kurulu Başkanı Anıl Şimşek, “Devrim Stadyumu, her zaman olduğu gibi hepimize açık. Sanatçılarla anlaşıp anlaşamamıza göre gün sayısı değişecek ama kesinlikle Devrim sahnemiz olacak” dedi.

Sınıfı ve devrimi örgütlemeye parti kadrosunun tayin edici rolü

Hatice YÜREKLİ
(Ezgi/Hazal)

TKİP'nin kurucu üyelerinden Hatice Yürekli yoldaş 1968'de Tokat'ın Almus ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini İzmir'de tamamladı. 1990 yılı başında bu kentte EKİM örgütünün saflarına katıldı. Böylece ölümü yiğitçe göğüslemesine kadar kesintisiz olarak sürecektir örgütlü yaşamına başlamış oldu. Siyasi poliste tereddütsüz direnen, mahkemelerde hep siyasi savunma yapan Hatice Yürekli yoldaş, zindan direnişçiliğinin gereğini de her zaman sağlam ve sarsılmaz bir komünist devrimci olarak yerine getirdi. 20 Ekim 2000'de başlayan zindan direnişinin 1. Ekibinde yer aldı. Ölüm Orucu Direnişinin 182. Gününde, 22 Nisan 2001'de ölümsüzleşti. Bu yazı, düşünen ve savaşan kadro kimliğinin örnek temsilcilerinden biri olan Hatice Yürekli yoldaşın, komünist basında yayınlanan yazılarından biridir.

Mücadelesi ve anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz...

KIZIL BAYRAK

*"Göğsümde kalbim çarptığı müddetçe, damarlarımdaki kan aktığı müddetçe mücadele edeceğim." (Sverdlov)**

Yeni bir EKİM yaratma iddiasıyla mücadele sahnesine çıkan hareketimiz, parti olma aşamasıyla birlikte, bu iddiayı daha yakın bir hedef olarak koymuştur önüne. "Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!" (Tuna/TKİP Kuruluş Kongresi Kapanış Konuşması'ndan). "Parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma" iddiası, yeni bir Ekim Devrimi yaratmak demektir. Bu yanı sıra Bolşevik Partisi ve onun öncülüğünde örgütlenip devrimi gerçekleştiren kahraman Rus proletaryası, birçok yönüyle devrimimizin yolunu aydınlatmaya devam ediyor!

Dünyanın ilk proleter devrimini gerçekleştiren Rus proletaryası, onun görkemli yıkıcı ve kurucu eli, sınıf olarak bu tarihsel eylemin nasıl başarılabileceğinin güvencesi olduğunu kanıtlamıştır. Bu yanı sıra da, aşılamamış bir örnek durumumdadır. Proleter devrim kuşkusuz ki zorlu mücadeleler ve büyük bedellerle kazanılmış, ilk ve tek olmanın birçok zorluklarıyla karşı karşıya kalmış, emperyalist haydutluğun tehditlerine rağmen direnmiş ve böylece devrimin muzaffer olması sağlanabilmiştir. Bu başarıda, Bolşevik Partisi ile sınırsız özveri ve adanmışlıklarıyla yiğit partili bolşeviklerin rolü belirleyici olmuştur.

Bolşevik Partisi'nin üç temel üstünlüğüdür, onu Çarlık monarşisi, Rus burjuvazisi ve emperyalist dünya gericiliğinin karşısında yıkılmaz kılan: Birincisi; par-

tinin sağlam bir teorik temele oturuyor oluşu. İkincisi; doğru olarak saptanmış taktikleri/politikaları yaşama geçiren yetenekli kadrolara sahip oluşu. Üçüncüsü de; kapitalizmi yıkmaya gücüne sahip tek devrimci sınıfa -işçi sınıfına- dayanıyor oluşu.

Stalin, "doğru bir politika belirlendikten sonra, onu yaşama geçirecek olan kadrolardır" diyor. Yaşam bu tespitin doğruluğunu defalarca kanıtlamıştır. Çok doğru tahlil ve değerlendirmeleriniz olabilir. Bunu politika alanına, örgüte, sınıfa mal edemiyorsanız, sonuçta doğru değerlendirmelerinizin de işlevi kalmamaktadır. Bu açıdan Bolşevik Partisi, leninist politikaları sınıfa taşıma/örgütlenme yeteneği gösteren kadrolara sahip oluşuyla, devrimde öncü rolünü oynamayı başarmıştır.

Bir profesyonel devrimcinin en karakteristik özelliklerini kendinde cisimleştirmeyi başarmış kadroların başında, "Partinin Yoldaş Andrey'i" gelmektedir. Bolşevik Partisi'ni, dönemindeki diğer gruplardan ayıran en temel özelliği -bugün de bizim-, parti faaliyetini ısrarlı ve sistemli bir şekilde işçi sınıfı içinde/fabrikalarda yürütüyor oluşudur. "Yoldaş Andrey'in" şekillenmesi tam da böyle bir faaliyet içerisinde, sınıfa dönük illegal parti faaliyetinin o muazzam eğitici okulunda gerçekleşmiştir. Bolşevik Parti'nin, sınıf içinde çalışmaya verdiği önem kadar, illegal/gizli örgütlenmeyi temel alması, devrimdeki konumunu güvenceleyen yönlerden biri olmuştur. Tüm bu özellikleri üzerinden bakıldığında, Bolşevik Partisi ile kendi parti ve faaliyetimiz arasında belirgin paralellikler olduğu rahatlıkla

görülebilir.

Lenin, Bolşevik Parti'nin oluşturulmasında sağlam kadroların yetiştirilmesinin altını çizer ve şöyle der: *"Profesyonel devrimci, kendisini tamamen parti faaliyetine adanmıştır, bu işi meslek olarak seçmelidir. Partinin görevleri için çok yönlü eğitime sahip olmalı, teorik ve pratik sorunlarda tutarlı olmalı ve mücadelede örgütsel atılganlık sergilemelidir. Düşmana karşı mücadelenin bütün tarzlarını ve metotlarını araştırmalıdır; tavırla, yaşam tarzıyla düşmanın dahi saygısını kazanmalıdır..."*

Gerçekten de Sverdlov, sayılan bir dizi özelliği kendi kimliğinde bir araya getirmeyi ve özümlemeyi başarmış bir devrimcidir. Polis ve gericilik rejimine karşı verilen mücadelenin kurallı, disiplinli, planlı bir faaliyetle yürütülmesi gerektiği, illegal örgütlülüğü her koşulda korumak ve güçlendirmek gerektiği konusunda açık bir fikre sahiptir. O, değişen mücadele koşullarına göre parti örgütünü hazırlamak ve faaliyette bir gerilemeye yol açmadan, her yeni duruma uyum sağlayarak, parti faaliyetinin sürekliliğini sağlamada yetkinleşmiştir. Örneğin, devrimci kitle hareketliliğinin geliştiği koşullardan hareketin geri çekildiği koşullara geçişte, parti faaliyeti kesintiye uğramadan sürdürülebilmiştir. Zorluklar karşısında gerilemeyen bir çalışma ve tüm imkansızlıklara rağmen, parti faaliyetini var etme ve sürdürme çabasıdır bu.

Sverdlov'un en temel özelliklerinden biri de; *"Durumu doğru tahlil edebilme ve pratik günlük görevleri, Rus proletaryasının devrimci mücadelesinin genel görevleriyle birleştirebilme yeteneğine sahip olmasıydı."* Kuşkusuz ki bu, sağlam bir teorik kavrayış üzerinden ortaya çıkıyordu. Yine önemli bir yanı da, işçilerle kurulan güçlü kavga bağlarına sahip olu-

şudur. İşçiler tarafından aranır bir devrimci durumundadır. Bitmez tükenmez bir enerjiye, taktik ustalığa sahiptir. Tüm özellikleri partiye, sınıfa, devrime bağlılığı üzerinden şekillenen Sverdlov, bu nedenle daha çok genç yaşta parti MK üyesi seçilmiş, devrimde etkin bir konumda olmuş, bu etkinliği devrimden sonra da sürmüş ve Tüm Rusya Merkez Komitesi Başkanlığı'na getirilmiştir. İşçilere, köylülere, askerlere engin bir sevgi ve hoşgörüyle yaklaşmış, ideolojik hasımlarına karşı ise tok ve acımasız bir duruş içerisinde olmuş, parti ve devrimin çıkarlarını kiskançlıkla savunmuştur.

Özetle, bir komünist kadronun kimliğini oluşturan üç temel öge, onda en berrak ve doğal biçimiyle yer etmiştir: Güçlü bir ideolojik kimlik, güçlü bir örgütsel kimlik ve güçlü bir devrimci kimlik.

Sverdlov'un mücadele yaşamı, bize, devrimin enerjik bir çaba, yaratıcılığın sınırlarını da zorlayan bir aktivite, her olanağın değerlendirilmesi ve koşulların zorlanmasıyla, tüm zorluklara karşı profesyonelce bir örgütsel -parti- siyasal çalışmanın yürütülmesiyle kazanılabileceğini göstermiştir.

Komünist İşçi Partisi'nin kadro ve militanlarının önünde, Bolşevik Partisi'nin/onun sarsılmaz kadrolarının mücadele yaşamından, o engin deneyimden öğrenmek, bolşevik ruh ve savaşkanlıkla, proletaryayı devrime hazırlamak görevi somut, güncel ve acil bir sorun olarak duruyor.

Bugün işçi sınıfı her zamankinden daha ağır ve kapsamlı saldırılarla karşı karşıyadır. Partinin/parti militanlarının görevi, sınıfın bu saldırıları göğüsleyebilmesi için siyasal bilincinin, örgütlülüğünün ve birleşik hareketinin gelişmesinde öncülük etmektir. IMF çıkışı, yıkıcı prog-

ramları, işçi sınıfı ve emekçi kesimlerde ciddi bir tepki birikimine yol açmış bulunuyor.

Sermaye devleti, diğer yandan, "hücre tipi" saldırısı ile devrimci tutsakları teslim alma üzerinden, gelişebilecek bir işçi-emekçi hareketliliğinin önünü alma planları içindedir. İşçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı yıkım programları ve bunun üzerinden ortaya çıkan saldırılar (özelleştirme, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme, TİS'lerde uyuşmazlık, mücadeleci sendikaların yetkilerinin düşürülmesi, düşük ücret ve sosyal hakların gaspı, yoksul köylülüğe dayatılan yıkım programı vb.), daha bugünden grev, direniş, yürüyüş, işgal vb. eylemleri gündemlerine sokmuştur. Hareketin birleşik bir karakter kazanmasıyla birlikte, yıkım programlarını püskürtmenin olanakları da ortaya çıkmış olacaktır.

Partimiz toplam siyasal süreci değerlendirmek, buradan görev ve sorumlulukları belirlemek noktasında doğru ve net tespitlere sahiptir. Görev somut olarak parti militanlarının önünde durmaktadır. Devrimin bugünkü güncel adımı sınıf çalışmasında mesafe almaktır. Bunun araç ve örgütlerini yaratmak, ısrarlı ve sabırla dokunan bir çabayla yeni mevziler kazanmaktır. İşçi sınıfıyla birleşmenin koşulları her zamankinden daha fazladır, yeter ki değerlendirmesini bilelim.

Bir kez daha, devrim hedefi; sınıfı kazanma, örgütleme ve harekete geçirme hedefiyle somutlanabilmelidir. Cüret etmek, bizim mayamızda ve geleneğimizde vardır; bir kez daha cüret ediyoruz ve sonuçta kazanan biz olacağız.

Ağustos 2000

www.tkip.org

* **Sverdlov** (Urallı delikanlı) , Ceylan Yılmaz

Enternasyonal EKK dönem toplantısı

Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu'nun dönem toplantısı geçtiğimiz hafta gerçekleşti. 13 kadın yoldaşın katıldığı, canlı tartışmaların yapıldığı toplantı iki gün sürdü.

Toplantının gündemi kadın çalışmasının sorunları ve kadın çalışmasının pratik ayakları olarak önden belirlenmişti. İlk gün tartışılan bu konu çalıştay şeklinde ele alındı. İki grup halinde tartışılan konularda ortaya çıkan sonuçlar, akşam saatlerinde bir arada tartışıldı.

Kadın çalışmasında sınıfsal bakış açısı ve emekçi kadın kimliği ekleninde yürünmesi gerektiğinin altı çizilen tartışmalarda, kadınların çifte sömürüye karşı bilinçlenmesi ve örgütlü mücadeleye kazanılmasının önemi vurgulandı. Kapitalizmin krizi, işçi-emekçi kadınlara saldırıları ve buna karşı mücadelenin gerekliliği savunuldu. Son yıllarda tüm dünyada yükselen kadın mücadelesi ve bu bağlamda emekçi kadın çalışmamızın enternasyonal ayağının önemi konuşuldu. Emekçi kadının mücadeleye kazanılmasının güç olduğu kadar, kazanıldığında mücadeleyi sürdürme kararlılığı vurgulandı. Emekçi kadınlara genel sorunlardan ziyade kadının sınıf olarak ezilmişliği ve çifte sömürsü üzerinden yaklaşılmasının önemi dile getirildi. Emekçi kadın çalışmamızda kendimizi yönetebileceğimiz bir ağır gereksinimleri ve çalışmanın araçlarının yaratılması üzerine duruldu ve kendimizi örgütlememiz gerektiği vurgulandı.

8 Mart 2019 etkinlikleri ve çalışmalarımız değerlendirildi. Önümüzdeki dönemin pratik ayakları üzerine başlıca tartışmalar şunlardı:

Haziran ayında Essen kentinde gerçekleşecek olan festivalin bir ayağını biz Enternasyonal EKK'nın oluşturması gerektiği tüm arkadaşlar tarafından kabul edildi ve bu çerçevede bazı somut planlamalar yapıldı.

Dışa ve içe dönük çalışma kapsamında kampanyalar, standlar ve bütenler üzerine konuşuldu. Yine, logo, bayraklar, Facebook sayfası ile ilgili önerilerin somutlanarak önümüzdeki toplantıya sunulması kararlaştırıldı.

Gelecek toplantının Temmuz'un ilk haftası bir gezi ile birleştirilerek yapılmasına karar verildi, yer ve tarih belirlenerek toplantı sona erdi.

ENTERNASYONAL EKK / ALMANYA

**Kıdem tazminatının gaspına,
BES ve vergi soygununa karşı**

**1 Mayıs'ta
alanlara!**

**KIDEM TAZMİNATI
HAKTIR! GASP
KİLMİYİZ!**

